

NYILAPÓSZTALVA

MAGYAR NŐK LAPJA

IV. EVFOLYAM 18. SZÁM

SZERKESZTI PAPP JENŐ

BUDAPEST, 1942 JÚNIUS 20

A két család
Munkácsy Mihály festménye

Özikes gobelin kép. Cordova anyagra művészi előfestéssel 15×24 cm méretben a kidolgozásához szükséges mulinéval együtt P 8.50. Megrendelhető 0.178-as szám alatt a vásárlási könyv beküldésével a Muskátli Kézimunkaboltban, Bpest, Régi posta-u. 12 és Szeged, Kárász-u. 3.

Örömmel nyújtjuk át a «MAGYAR NŐK KÖNYVTÁRA» sorozatában most megjelent

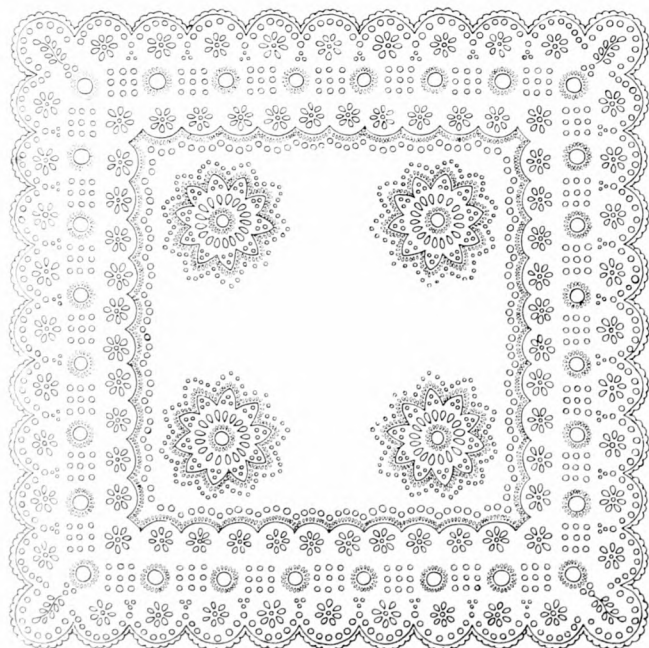
Az úriház ábécéje

című legújabb és minden családban nélkülözhetetlen könyvet a **MAGYAR NŐK LAPJA** előfizetőinek.

A könyv gyakorlati értékét előbbi számunkban ismertettük, de újból felhívjuk rá minden olvasónk figyelmét, hogy ez a könyv kimerítő útmutatót tartalmaz a társasági, társadalmi szokások, látogatás, vendéglátás, öltözködés, ajándékozás stb. problémái között. Külön fejezetben házi orvosi felvilágosítások tájékoztatják a fiatal anyákat a csecsemő gondozására, táplálására, gyermeknevelésre és még sok más tudnivalóra. Elkalauzoló a lakásberendezés, pályaválasztás, háztartás és kertészet bonyolult kérdéseiben.

Előfizetőinknek a könyv ára 80 fillér

E filléres árért azonban csak úgy adhatjuk, ha előfizetőink a negyedévi P 6.60 előfizetési díjat a könyv árával együtt beküldik. Ajánlatos mielőbb beszerezni «AZ ÚRIHAZ ABÉCÉJE» könyvet, mert ebben a rendkívüli előnyben csak addig részesülhetnek, míg a korlátozott számban rendelkezésünkre álló könyv ki nem fogy.

Boldogi himzésű milió. 80×80 cm méretben jóminőségű fehér pamutvászonra előrajzolva, a himzéséhez szükséges fehér himző fonállal együtt P 12.—. Megrendelésnél a vásárlási könyv beküldését kéri a Muskátli Kézimunkabolt, Budapest, IV., Régi posta-utca 12. szám.

Téli tájkép. Cordova anyagra előfestve 15×24 cm méreiben a kidolgozásához szükséges mulinéval együtt P 8.50. Megrendelhető 0.179 szám alatt a vásárlási könyv beküldésével a Muskátli Kézimunkaboltban, Budapest, IV., Régi posta-utca 12 vagy Szeged, Kárász-utca 3.

MAGYAR NŐK LAPJA

IV. ÉVFOLYAM 18. SZÁM

BUDAPEST, 1942 JÚNIUS 20

SZÉPIRODALMI, TÁRSADALMI, DIVAT, KÉZIMUNKA ÉS HÁZTARTÁSI FOLYÓIRAT

Megjelenik havonta háromszor: 1-én, 10-én és 20-án.
Postatakarékpénztári csekszáma: 20.334. Előfizetési ár:
egész évre 26.40 pengő, fél évre 13.20 pengő, negyed évre
6.60 pengő, egy óra 2.20 pengő. Egyes szám ára 88 fill.

SZERKESZTI

PAPP JENŐ

Németországban, Svájcban és Olaszországban: egész évre
33 pengő, fél évre 16.50 pengő, negyed évre 8.25 pengő.
Amerikában 1 évre 44, fél évre 22 pengő. A lap egy ne-
gyedévnél rövidebb időtartamra nem rendelhető meg.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, IV., FERENCIEK-TERE 7, II. EMELET 6. AJTÓ. TELEFONSZÁM: 18—73—42
FŐKIKIADÓHIVATALOK: KOLOZSVÁR, KISMESTER-UTCA 11, DEBRECEN, KONDOR-UTCA 19, SZEGED, BÁRÓ JÓSIKA-UTCA 4
SZABADKA, PIUKOVICS-UTCA 62, ÚJVIDEK, JÓKAI-UTCA 31, MISKOLC, GHILLÁNYI-UTCA 13 ÉS MAROSVÁSARHELY, PETŐFI SANDOR-Ú. 4

NYÁRI SZÜNIDŐ

IRTA GÁSPÁR JENŐ

Egy tanévvel ismét öregebbek lettünk. A különböző iskolák kapui bezáródnak s az ifjúság boldogan hagyja el az iskolapadokat. Mindkét nembeli diáksereg rajzik az iskolakapuk előtt. Némelyek fátyolos szemmel tekintenek fel az öreg kapura és az ódon falakra, őszinte szívvel sajnálják, hogy már ki kell lépniök az életbe és soha többé nem térhetnek vissza oda, ahol a boldog diákkor feleltlen, édes éveit élték végig. A többiek, akik „felsőbb osztályba felléphetnek“, a jól végzett munka bodog érzésével és öntudatával állnak a távozók helyébe. Olyanforma érzés ez — gondoljunk csak vissza a mi messzi diákéveinkre — mint a katonáknál a csillagvárás. A bevégzett tanév minden izgalomával, örömeivel és drukkolásával már a múlté s hamarosan itt lesz az eljövendő, amely újabb izgalmat, újabb örömeket, újabb drukkokat hoz, de mind ebben újabb szellemi gyarapodást, lelki megtermékenyülést. A két esztendő, az elmúlt tanév és az eljövendő között azonban ott van a nyári szünidő, amelynek — hiába is irtóznak az idegen szótól — mégis a legszebb, a legtalálhatóbb, legzengebőbb és legvígvasztalóbb neve, ősi diákszóval, ez: a nagy vakáció.

Nagyképű dolog lenne, ha valaki, akinek a harmincéves érettségi találkozáját csak a mostani háborús, nehéz idő akadályozta meg, pedagógiai intelmekkel, vagy a görög bölcsesektől eltanult parainézisekkel bocsátaná útra a vidám diáksereget. Igenis, örvendjenek a nyári vakációnak, a napfénynek, a víznek, az erdőnek, a falunak és a természet ezer, gazdag szépségének. Tízónapi megfeszített munka és elmélyül-

lés után, amely fizikailag is igénybe veszi a tanulót, joga van a diáknak, aki igyekezett jól végezni kötelességét, a pihenéshez, az üdüléshez, a felgyógyuláshoz és a megerősödéshez. A városok ilyenkor, mint gazdag méhkaptárak bocsátják ki falaik közül a diákrajokat, bizonyára nem utolsósorban azért, hogy a tízhónapi munkát elfeledve, az édes falu, a napfényes természet, a magaslatörő hegycsúcsok és a lustán hallgató völgyek, folyók és tavak szépségével és zenéjével telítődjenek s majd ősszel egészségesen, barnára sültén, frissen s ruganyosan térjenek vissza ismét az iskola padjaiba. Hiszen azok a kedves diákalakulatok, leány- és fiúcserekszapatok, amelyek a mi diákkorunk óta honosodtak meg és nyertek megérdemelt népszerűséget, szintén azt célozzák, hogy az iskola falain túl a fiatalokhoz illő szórakozást, pihenést s a szórakozásban és pihenésben mégis pedagógiailag átgondolt fegyelmet kapjanak a tanulók. Senki sem ellensége tehát a gondtalan, pihenő nyárnak, minden örömeinek, ha valaki a vakációt is észszerűen és okosan akarja felhasználni.

Ez az — mondaná most valamelyik ifjú olvasó. — Íme, itt van elrejtve a könnyedén becsomagolt strandholmiba, a cserkészfelszerelésbe és a turistaszákba az iskolával elválaszthatatlanul összenőtt pedagógiai ravaszság, vagy a görög bölcselőkől eltanult parainézis. Nem és ezerszer nem! Mert ha más nyár előtt állanánk, mint az idej, bizony e sorok írója is azt mondaná, hogy neki a víznek, neki az erdőnek, a hegynek, a természetnek és a falunak. Hódítsák meg a diákseregek a

maguk szórakozásai és pihenése számára. De hát most már harmadik éve benn vagyunk a második világháborúban. Az idők járása nehéz felettünk és a vígasságban és a pihenésben is mértéket kell tartani. Akkor, kedves ifjú barátaim, amikor a virágaitokkal feldíszített ballagó iskolatársak az érettségi után mindjárt kotonának jelentkeztek és mennek ki a nemzetközi barbárság ellen küzdeni a frontra, akkor az idehaza maradt ifjúságnak is vannak nyári kötelességei.

Hála a modern pedagógiaának, felfalálta a fából-vaskarikát: szórakoztatva teljesíteni a kötelességet, vagy kötelességteljesítés közben is szórakoztatni. Éppen azok az ifjúsági szervezetek, amelyeket az előbb említettem, gondoskodnak arról, hogy a leány- és a fiúifjúság különböző cserkész- és önkéntes munkaszolgálati táborokban keresse fel a falut, a falu egyszerű népét s amíg a férfiak a harctéren küzdenek és asszonykézre is szükség van a mezei munkánál, a falvak lakosságát segítse. Így, ezek között a nemes feladatok között is egyesülhettek a természet csodáival, szórakozhattok, testetek megedződik a nap égető ostromcsapásai alatt, pihentek és mégis ott van szívetekben a boldog érzés, hogy egy atomnyival hozzájárultok ezekben a nehéz időkben a szép és nagy közösségi gondolathoz. Milyen szépek lesznek az ilyen nyári napok után a csendes falusi esték és milyen tündöklőve ragyognak majd rátok a magas égből az örök magyar csillagok...

Fiúk és lányok, jó munkát — jó szórakozást!

JÓLTETTE??

— Nem tehetem — mondta Éva. — Az uram szeret. Nem tudná elviselni.

Pétery mozdulatlan arccal hallgatta. Nézte a nyulánk, szép fiatalasszonyt. Ott álltak egymás mellett a villa terraszra néző ablakánál, amelyen túl ómos süllyal borult az égbolt a budai hegyek földe. Egyideig nem szólt egyikük sem. Kissé fáradtak voltak már mindketten. Hosszú hónapok óta tartott ez a kérdés, könyörgés, vonakodás.

A férfi csöndesen megszólalt:

— Nem sokára mennem kell. Szeretném, ha most végighallgatta. Csak azt akarom, hogy tudja: soha senki nem szerette még úgy, mint én. Nem kellene ide szép szavak. Nincs halálabb szerelm, mint az enyém. Nem vagyok fiatal ember. Az én koromban a szerelem már egy az élettel. És én ragaszkodom az életemhez. Magához. Ha tudnám, hogy boldog, sose szóltam volna. Ha derünek és nyugodtnak látnám az életét, nem zavartam volna fel a magam érzésével. Észrevehette, milyen sokáig nem szóltam. Pedig, amikor először találkoztunk, én mindjárt tudtam, hogy... Mégis hallgattam. De amikor jobban megismertem magát, az urát, az életüket, akkor... akkor elhatároztam, hogy elviszem magát innen. Rendben van. Tudom, mit akar mondani. Az ura íróember. Állandóan dolgozik. Hangulatokra van szüksége a munkájához. Azért hanyagolja el magát enyire. Magát, aki csupa szépség, csupa fiatal-ság, csupa fantázia. Hogy Miklós azért mégis szereti? Még ezt is elképzelem. De hogy ön-magát jobban szereti, abban egészen bizonyos vagyok. Először jön ő, másodsorban a munkája és aztán... maga is itt van. Hát ez az, amit én nem tudok elviselni. Maga olyan asz-szony, aki egész életet betöltött olyan érzése-születet. Mindent odaad, tehát joga van mindent követelni. Kérem. Már befejezem. Még csak egyet. Én búcsúzni jöttem ma ide. Este nyolckor indul a vonatom. Sokáig leszek távol. Végig ellenőrzöm a gyár összes külföldi telepeit és új fővok létesítésséről tárgyalok. Lehet, hogy évekig künn maradok. Ez most már csak magától függ. Mielőtt ki-megyek a pályaudvarra, felhívom. Csak any-nyit mondjon, igen vagy nem. Ha igent mond, magammal viszem. Nem hívom. Nem csalom. Nem vagyok én csábító. Hiszen még a kezét is alig érintettem meg. Ha akar: jöjjön. Vagy tudja mit? Hívom is. Jöjjön velem, Éva... Megfogta az asszony kezét. Könyörögve emelte fel hozzá a tekintetét.

— Gondolja meg. Nem szegényes kis ka-landra kérem. Az életét akarom és az életem-é adom. Maradjon most itthon és gondolkozzék. Este telefonálok. És ettől függ minden. Ha azt mondja: nem, soha többé nem találkozunk az életben. Kezet csókoló. Éva elhúzta kezét és töp-rengve, szomorúan nézett maga elé. Úgy maradt még akkor is, amikor a férfi mögött már becsukódott az ajtó. Leült a kályha elé.

Most, hogy egyedül volt, nem lett volna ér-telme, hogy sajátmagának hazudjon. Az urát szerette. Péterybe szerelmes volt. Hét évi há-zasság után ez a férfi volt az első, aki meg-zavarta és nyugtalanította. Ót is megfogta első találkozásuk alkalmával Pétery fértias nyugalma, határozott fellépése, amelyből szinte áradt az életben elért sikerek öntuda-tos biztonsága. Látszott rajta, hogy ez az ember nemcsak harchoz, hanem győzelemhez szokott. De ugyanakkor áradt belőle a főlény-es erő, amely a vereséget is el tudja vi-selni. Mennyire más volt, mint Miklós... Ahogy most gondolatban maga elé állította őket, egyszerre tisztán látta a két ember közti

különbséget. Pétery vállas, izmos, kisportolt alakját, öszülő haját, fiatalosan csillogó szemét és mellette Miklós ideges sápadt figurá-ját, nyugtalanságát, neurasthénáját, minden apró siker fölött érzett túlzott örömet és minden sikertelenséget követő mély letörését. Most mit tegyen?...

Ismerte annyira Péteryt, hogy ha ma nem mondja a telefonba: vele megy, többé nem látja. Hát menjen?! Hagyja magára Miklóst?! Talán mindkettőjük számára ez lenne a leg-jobb. Miklós is szabadabban mozogna és az ő élete is nyugodtabb lenne. Hiszen mostaná-ban már naposszánt nem látják egymást. Szinte már ünnepek látszik egy-egy félóra, ami Miklós vele tört.

Persze. Azelőtt nem így volt. Mikor összehá-zasodtak és kis garzonlakást béreltek roko-noktól kölcsönzött bútorokkal. Az volt a leg-boldogabb reggelük, mikor először ébredtek fel a saját otthonukban.

Mennyi mindenben mentek keresztül. Mennyit nyomorogtak. Hogy meg kellett fizetni azért a rövid egyszobás kis boldogságot. Gyors egymásutánban villantak fel benne a képek Mikor Miklós első darabját írta. Azt a lázat. Izgalmat. Az estékét, amikor a nehéz napi munka után ő már lefeküdt és alighogy el-aludt, Miklós felkeltette, hogy felolvasson egy új jelenetet. A forró reményt, amellyel jár-ták a csöndes kis budai utcákat és ábrándoz-tak róla, mi lesz, ha elfogadják a darabot. A mámoros örömet, mikor a színház lekötötte. A próbák túlfúttól izgalmtól. A böles, öreg színházigazgatót, aki a főpróbán odaült mel-léje és vele együtt gyönyörködött Miklósban: — Nézze, asszonyka, milyen boldog most ez a fiú. De lehet is. Az első premér olyan, mint az első szerelem. Ez csak egyszer adó-dik egy életben és nem jön vissza soha többé.

Aztán a premér estje. Mikor ott látta sápad-tan, a kölcsönkért frakkban a függöny előtt. Mámoros este, forró éjszaka után jött a ki-ábrándulás. A darab megbukott. Hogy letört akkor Miklós. Milyen vad kétségbeeséssel tépte magát. Mennyit kellett akkor viaskodnia vele és a színház bemutatott felbuzdult hi-telzőkkel. Milyen szívdobogást éllítót ré-mület volt, amikor csöngettek. Aztán ami utána jött. Harc a házberért, gázért, vil-lanyért. Azok a rettenetes, minden emberi méltóságot porbatipró utak a zálogházba... Önkéntelen mozdulattal végigsimította ruhá-ját s körülnézett. Most megvan minden. Gond-talanság, villa, szép bútorok, szép könnyű élet. Már nem kell reszketni minden csöngé-tésre. A szobalány tudja, kit szabad bejel-eníteni. És mégis. Milyen furcsa. Akkor... jobb volt. Vajjon most is... Hol lehet? — Istenem... Hát hol?... — egyszerre meg-telt a szeme könnyel és olyan gyöngéden si-

mogatta végig a levegőt, mintha az ura fejét érezte volna ujjai alatt. — Járkál az utcán. Kiadóval, színházzal tárgyal. Talán beül egy kávéházba vagy felnezi a klubba. Az, hogy mostanában alig van itthon, nem jelent sem-mit. Hiszen annyit dolgozik. Nemcsak ma-gáért. Kettőjükért.

És amit elértek, mégis csak együtt érték el. Fegyvertársak voltak, bajtársak, együtt har-coltak. És kettőjük közül ő bírta jobban a harcot. Ő tartotta az urában a lelket. Igen. Miklósnak szüksége van rá. Most, ami-kor végre nyugodtan dolgozhat, talán még inkább, mint valaha. Ez több, mint szerelm. Kötelessége, hogy mellette maradjon. Mi lenne ebből az emberből, ha elhagyná?...

Már egészen besötétedett. Lassú helyekben havazni kezdett. Éva egy utolsó pillantást ve-tett a parázsló tűzre. Lassan becuska a kály-haajtót. Úgy ült egy pillanatot a sötétben. Akkor élesen felcsöngött a telefon. Rémülten nézte egy pillanatot. A folyton megújuló tü-relmellen esengetésekre felvette a kagylót. A férfi izzó, könyörgő sürgetésére előbb nem szólt. Mikor végre összeszedte magát nyu-godtan. Tárgyalatosan, mintha ítéletet ír-detne, csak ennyit mondott:

— Nem... — ezzel már le is tette a kagylót. Végigjárta a szobákat, az otthonát, ahova most tért vissza, anélkül, hogy elment volna. Aztán szobájába sietett és átöltözött. Sokáig ült a tükörről előtt és mikor végre elkészült, meg volt magával elégedve. Csordultig volt a szíve szeretettel, gyöngédséggel. Úgy várta Miklóst, ahogy még főlegny-korában sem várta soha.

Mult az idő. Kilenc óra körül már nyugtalan-kodott. Fél tizkor sorra felhívta a színházat, klubot, kávéházat, ahol Miklóst esetleg megtalálhatta. Tíz órakor kiállt a terraszra. Fázott és minden autósuhanásra annyira el-kezdett dobogni a szíve, hogy nem kapott lélegzetet. Mikor már teljesen átfázott, dide-gegni bement a szobába. A terített asztalon fehér fényben csillogtak a tányérok, arany-lott a bor a kristályüvegben, pattogott a fris-sen megrakott tüz.

Csak állt ott az asztal mellett és várt. Nem akart sírni. Összeszorította fogát és az órál leste.

Tizenegy felé végre felhangzott kívül a csön-getés. Felujjongott. Gyorsan elbújt a kályha mögé, ahogy szokta, mikor Miklós későn jött haza, hogy keresse. Nyílt az ajtó. A szo-balány lépett be:

— Levelet hoztak a nagyságos asszony-nak. — Levelet! — zavart mosollyal jött elő a kályha mögül, mintha csak melegezni állt volna oda. Átvette a levelet és megvárta, amíg a szobalány kimegy. Egész teste reszketett, mert megismerte a borítékot az ura írását. Tétován felszakította s elkezdte olvasni. De a betűk táncoltak szeme előtt. Csak tört fél-mondatok jutottak el a papírról az agyába: — ...sajnos, nem maradhatunk tovább együtt... Kinek valljam be, ha nem nekem... A lábaid nyomába se léphet... De szeretem és ő is szeret... A válóper természetesen az én hibámból... Az ügyvédem mindenben rendelkezésedre áll... Jobb, ha mi nem találko-zunk... Holnap elküldök a holmimért... Nem tudta tovább olvasni. Letette a levelet az asztalra a két leríték közé. Csöngett.

— Lefekhetnek — mondta a belépő szo-balálynak. — Az úr nem jön haza vacsorázni. Mikor magára maradt, lassan végigment a szobán. Gépiesen a telefonra nézett. Aztán a fehér ábronzon heverő levélborítékra. Nem akart látni semmit. Elolította a villanyt és odalépett az ablakhoz.

Akkor már porzott és hullott a hó. Olyan szép volt így a keskeny kis budai utca. Mese-beli ragyogást, fényes és karácsonytáji színt kapott, ahogy mind sűrűbb pelyhek borítottak hófehér takarót a közelő hideg, magá-nyos, sötét éjszakára.

Andai Ernő

KÖNYVJELZŐ

Piros zsinóron csöpp tarisznya, Egy kis menyecske varrta nékem. Elég egy hosszú vándorútra, Bár semmi sincs a belsejében.

Ha leltem Könyvorszádba indul, Hogy szóvirágokat szakasszon, Előveszem a kis tarisznyát — S a könyvlapok közé akasztom.

Ha meghalok, utolsó könyvem Keszemből csendesen kiejtem, S a kedves himezett tarisznyát Utolsó jelként bennfelejttem.

Váry Frigyes

A VAS ÉM BÉRB

IRTA FARKAS ISTVÁN

Mikor a hajót megtorpedózták, lady Chatham éppen uszonnánál ült. Oriási robbanás rázta meg a hajót, amely felgáskodott, mint a halálrészbelt szarvas, aztán visszahullott a vízre s nyomban süllyedni kezdett. A hölgy kezéből kihullott a fínom kubai kávéval teli csészé. Néhány pillanattal utóbb fiatal tengerésztiszt lépett be.

— Asszonyom, végtelenül sajnálom, de csónakra kell szállnia. A hajó süllyed és tíz perc múlva már nem tudja tartani magát a felszínen. Kérem tehát, csomagolja össze legfontosabb holmiját és kövessen!

A többi dőlmszerű izgalomban, egy rossz lidércnyomás után érteit komisz reggel kelmeilen módján maradt meg a hölgy emlékeztében. A pánik, amelynek folyamán a hajó huszonegynehány utasa összevissza taposta egymást; akik tegnap együtt ültek egyazon asztalnál barátságban, azok most ökölrel, könyökkel, fogaikkal tépték, ütötték egymást, csak hogy a csónakban helyhez iussanak. Lady Chatham, a nyugodt vérmérsékletű, tisztalelkű és a háború borzalmaihoz mit sem értő, magasműveltségű nő csak állt ott a tömegben s nézte, hogyan potyog a vízbe egy-két túrelmetlen, idegromában eszelősségig izgatott utastárs. Hopkins Marjorie, egy misszionárius felesége, aki utazás közben naphosszat imádkozott és a lélek magasabbrendűségéről prédikált, most megtagadta önmagát és csúnya erőszakosan kapaszkodott egy kötéltre, hogy elállja az utat Chesterton asszony és késztendő gyermeke elől.

— Ne törje magát, asszonyom, — súgta a fiatal tengerésztiszt — hagyja menni őket... ott hátul van még egy csónakunk, azt szerencsére senki se veszi észre a nagy izgalomban. Azzal majd megmentjük.

A tengeralttjáró, amely vagy kétszáz méternyire a hajótól mozdulatlanul lebegett a víz színén, feketén és végzetserűen mutatta meg orsóalakú testét. Köralakú hidján néhány német tengerész figyelt s további öt búvárnaszád fedélzetéről a hajó felé irányított ágyú mellett állt. Mindenki tudta, hogy a csövet megtöltötték. Egy nyomás valami gombfélén és a gránát a hajó fedélzetét söpri végig, cafatokká tépve egy sereg embert — de a naszád embereinek most nem volt kedve az ilyesmire, a hajó már megkapta a kegyelemdőfést.

Mikor már mindenki beszállt s a csónakok a tengeren voltak, a fiatal tiszt, az asszony és egy matróz hátramentek. A matróz leoldotta a csónakról a takarót s ekkor elhült a vérük: a torpedó robbanása következtében szertepülő súlyos vadarabok óriási lyukakat szakítottak a csónak oldalába!

— Asszonyom, azt hiszem... azt hiszem — Hagyja, barátom. A halál nem nyugtalanít. Eppen elég gyászt, bajt, fájdalomt hozt nekem ez a háború... talán jó volna, ha valami tutajfélét állítana össze.

A tiszt körülnézett. A hajó belsejében már magasan síkító hangon dolgozott a bugyborékoló tengervíz, amely minden pillanatban a gépet érheti... ha ez bekövetkezik, a hajó felrobban! — Tud úszni, asszonyom? — kérdezte kissé líhege a tiszt s mikor igenlő választ kapott, átnyalábolta a karcsú asszonyt és áthajította a korlátot. Oly gyors, oly határozott volt ez a mozdulat,

hogy a legfűgőbb ember sem akadályozhatta volna meg. S mikor a nő felbukott s ütemesen szelte a vizet, a tiszt karjait szétárva ugrott utána. Követte őket a matróz is; aztán, miután a többi csónak már megszerte járt, egyenesen a még mindig mozdulatlanul álló naszád felé vették útjukat. A tengeralttjárón úgylátszik észrevették őket, mert egy szakállas férfi, akin bő gumiruha volt, de sapkájának aranyosjainai megcsillant a napsugár, gorombán szólott le a hidról:

— Maguk nem fértek be a csónakokba? Miért nem igyekeztek?

Intett embereinek, akik a naszád szélére siettek és hosszú kampósbotokat nyújtogattak a kimerült úszók felé. Néhány pillanattal a három angol a tengeralttjáró feketére fényezett acéllemez-fedelzetén állt. Lady Chatham egész testében reszketett.

— Hozzanak nekik takarókat! — parancsolta a szakállas ember a hidról, — aztán be velük a hajóba! Füstoszlop a láthatáron! Mire a hölgy valamelyest megnyugodott a kiadós úszkálás után, már betakarta őt a csupavasz, csupaolajszag hajóteknő. A naszád már mozgott, az angolok látták, hogy a naszád matrózai kerekelt forgatnak, a víz bugyborékolása is hallatszik, majd odafönt valaki elkliáítja magát:

— Ellenséges repülőgépek! Merülni! Teljes erővel leszállni!

A torony lyukában lábak jelentek meg, azután egész alakok — a toronyban lévő tengerészek sietve másztak le a hajóteknőbe, ahol egymás hegyén-hátán álltak a gépek, műszerek, úgy hogy alig lehetett mozogni valamelyest közöttük. A torony feделе a gumilyagvázatába zuhant, önműködően lerögzítődött s a naszád most majdnem merőlegesen bukkolt alá a mélybe.

Ebben a pillanatban rettenetes robbanás rázta meg az egészét. — Ez a halál! — gondolta a hölgy, — ez a halál, a kikerülhetetlen vég — s nézte azt a szakállas arcot, amelyből két világoskék szem meredt feléje. Lady Chatham, a szépséges özvegyasszony, akit a férje tizenhétstendős korában adott át az özvegyi sors keserűségének, világosan érezte a halált... s most az egyszer, miközben a vízbombák és pokolgépek vadul lökdösték a gyengefalú naszádot ide-oda... most az egyszer azt szuggarálta magába, hogy mégis csak reitget töle... élni akar... élni!

— Élni! Ne hagyjatok! Élni akarok még! — sikoltotta és térdreborult a hideg, olajos vaslemezekre.

A szakállas idegen odalépett hozzá.

— Nyugodjék meg, olyan könnyen nem engedjük elpusztítani magunkat — mondotta lágyan, — hiszen fiatalok vagyunk, erősek vagyunk!

Most minden a fejetetejére borult. Egyik bomba, amelyet igen ügyesen időzítettek, valahol nagyon közel explodálhatott, mert a szó szoros értelmében oldalvágta a naszádot, amelynek minden eresztéke, minden szögcece belenyögött az irtózatos víznyomásba.

— Azt hiszem, ez az utolsó, amellyel elérhetek volna bennünket...

— Negyvennégy méter! — hangzott a jelentés a mélységmérő altiszt ajkáról.

— Negyvennégy méter! Szörnyű mélység! Nem bírom! Segítsen rajtam, vasember! — sikoltotta a hölgy, aki vártalanul tört össze.

— Mélységűdés — morogta a szakállas és elfordult. Tudta, hogy ez az alattomos betegség percekben belül végezhet azzal, aki nem bírja a megváltozott légnyomást. Vanak, akik térszýnyban szenvednek; ha ezeket mégis nagy magasságokba viszik s kényserítik, hogy lefelé nézzenek, percekben belül szívészélhűdést, vagy agyvérzést kaphatnak. Sokkal súlyosabb a helyzet a tengeralttjárókon; a mélységűdésességre hajlamos emberek nem segíthetnek magukon. Lélekzetük tele az égett olaj szagával, minden izomszálukat a mesterségesen táplált, superoxigénese levegő tépi-marja.

A szakállas otthagya a sikoltozó nőt: a periszkóp-asztalkához ment és néhány izgatott szót váltott egyik tisztjével. Aztán legyintett egyet.

— Felmerülni! — kiáltotta ezután.

A tengerészek összenéztek. Mi történik itt? A repülőgép még ott kering a naszád fölött... abban a pillanatban, ha a naszád tíz méternél magasabbra ér, már látja ez minden veszély nélkül, halálbiztosan tönkrebombázhathat... s ez az ember, aki nyilván elvesztette a józanságát, egyenest a pusztulásba viszi a hajót!

— Kapitány, itt valami tévedés lesz, — figyelmeztette parancsnokát az első tiszt, — a gép még fölöttünk tartózkodik... a lehallgató pontosan megállapította a helyét... — Mindegy. Fel a felszínre! Emberéletről van szó!

— Emberéletről? Hogyan? Ha a naszádot eltárlálja egy bomba...

— Teljesen a szerencsére bízzuk magunkat — dörmögte a szakállas, — vagy vagy. Felmerülni! Gyorsan!

Ideje volt, mert lady Chatham már hörgött; elnyúlt a vaslapokon és hempergett az olajban. Rettenetes kínjai lehettek, de azért ámulattal nézte a szakállast, akit vasembernek nevezett — ki tudja honnan érezte, hogy valóban az, hogy egy sereg győzelem és kitüntetés áll mögötte — s mihelyt a naszád megközelítette a felszín, hirtelen talpraállt. A teljesen kinyitott periszkópcső már a víz fölött volt s a kis asztalkán gyönyörűen kirazolódott az ide-oda keringő bombázó alakja. Végül is a naszád felbukott a vízből, a tornya szabadon állt és a szakállas már nem is beszélt tovább. Rá sem hederített a hölgyre. Felnyitatta a fedelet s abban a pillanatban felbődült a bombázó motorjainak zúgása.

— Az ágyúkhöz! Vegyék tüz al a gépet! Nehéz tengerészcszámok robaj... a csudálkozóórcú hajósok egymásután nyomakodtak le a lépcsőkön... egy-két perc múlva éles csattanások...

A motorzúgás elhalkult, majd teljesen megszűnt. S egy szócsonvón át a hajóteknőbe érkezett a szakállas ember hívása:

— Az angol hölgy iöijön fel a toronyba!

Mikor lady Chatham a szabad levegőre érkezett, mindenekelőtt nagyot szivott a tenger fölött elshuhanó könnyed szél láthatatlan hullámából. Aztán szembeállt a szakállással.

— Asszonyom, a terve nagyon jó volt s gratulálok a bátorságához, — szólalt meg a német tengerészkapitány, — s ha az önk bombázója eléggé vigyázatlanul ki nem meríti a rakományát, hanem egyetlen egyet megtart és ezt a felmerülésként esete szánja, akkor most darabokra tépve

Zörgő VASZON és fogalom DEAK F. KELENGYE UCCA 19.

hevernék valahol a mélyben. Pompásan játszotta a mélységűdésést. Hol tanították meg erre?

— A Secret Service szervezetének London mellett egyik faluban csinos, vöröstéglából épült kastélya van és...

— Remélem, ha majd hazatér, elmondja, hogy ennek a naszádnak a legénysége nem túlságosan fél a haláltól, — mondotta tovább a szakállas, — de azt is mondja el, hogy a német tengerész mindenekelőtt udvarias a nőkel szemben. Ön arra kíváncsi: ríft-e a jól játszott mélységűdésével, hogy feljöjjenek. Megkockáztattam a játékok, mert tudtam, hogy a bombázó rakomány kifogyott. A kötelességem most az lenne, hogy egy golyóval...

— Elkészültem rá. Tüzellen kapitány.

— Más mondanivalója nincs?

— De igen. Hálátlan lennék, ha ki nem fejezném csodálatomat az önk vakmerősége fölött. Kérem, ha teheti, ne vigye hadifogságba a két honfitársamat. Az a fiatal hadnagyon nagyon finom lélek s még túlságosan érintetlen... szinte még gyerek. Saját valómása szerint huszonhét esztendő.

— Átrákon önöket az első hajóra, amellyel találkozunk.

— Engem is? Hát — nem végez velem?

— Miért? Semmi célja. Angliának épúgy szüksége lehet anyákra, mint nekünk németeknek. Azonban figyelmeztetem: ittokban lefegyvereztettem s ha még egyszer bárhol, német területen, — az ilyen hajó területe is beleszámít — viszontlátunk, akkor nem lehetünk többé udvariasok. Ért engem? Köszönöm és most térjen pihenőre.

Lady Chatham nagyot nézett, aztán szégyenkezve elvonult.

Másnap kora hajnalban riadó hangjaira szokták talpra az angol nő. Valahol óriási robbanás. A naszád megtorpadozott egy ellenséges hajót... a torony nyitva volt s a nő alig kapkodta magára meleg ruhát, már jött a hívás: — minden idegent a fedélzetre! Csomagoljanak! Átrajuk őket!

Lady Chatham a nyíláson át kierőszakolta magát a vaslapokra. A tengeren valóságos szibvásár! Négy száz méternyi távolságban éppen egy hatalmas tankhajó készült arra, hogy örökre búcsút vegyen ettől az árnyékvilágtól. Körülötte legalább tizenhat modern mentőcsónak, megrakva emberekkel. S egy egészen fiatal, rendkívül csinos tengerésziszt, aki a torony párkányánál állt, szöcskölve kiáltott át hozzájuk:

— Egyik csónak ide! Átadunk három angol! Stessenek!

Lady Chatham rémülten nézte azt a tisztet... hiszen ez a szakállas, de szakáll nélküli! S ekkor a szívébe nyílt valami. A férfi kék szemét most az ő alakját símogatták melegen, valami kis szomorúsággal. S a nő elfelejtett mindent: hazafias kötelességet, feladatokat, megbízásokat, mindent... mert most megszólalt a szíve! Oda akart szaladni a vaseszerhez, hogy térdreboruljon előtte és a szerelméért rimáncodjék. De látta, hogy a német kapitány, mihielyt észrevette, hogy a nő viszonozza tekintetét, barátságosan odakiáltott hozzá — farewell — és elfordult. Szeméhez illesztette messzelátóját és nem törődött többé a hölgyvel, aki még akkor is nézte őt, mikor a csónakba emelkedett. Tudta, hogy ez egyszer elérte a szörnyű büntetés. S érezte, hogy a férfi fényleg vasból való. Vasból való katona, aki zsebreágja a szívet, ha az túlságosan okvetetlenkedik. Lady Chatham lehatotta szép fejét s arra gondolt, hogy most egy elhibázott életet cipel magával borzalmas teherként s ez a teher nyomni fogja örökké. Még egyszer visszafordult a naszád felé, de a torony fedelét már bezárták s az acélorsó, mint valami óriáshal, félig már elmerült az óceán kék vizében.

Miért lesz könnyebben szerelmes a nő, mint a férfi

A salzburgi orvoskongresszuson dr. Risak professzor előadása során mondotta a következőket:

— A női szív átlagban 30—40 grammal könnyebb, mint az egyenlő magasságú férfi szíve. Ebből következik, hogy a női szív olyan izomzat-apparátus, mely a férfisszível nem egyenlő értékű. Ez okozza azt a sok kellemlenséget a nő életében, mely lépten-nyomon külső megnyilvánulásokban is kifejeződik. Itt van mindjárt az az érdekes tünet, hogy a nők, hasonló esetekben könnyebben elsírják magukat, mint a férfiak. A nagyobb, erősebb izomzattal ellátott férfiszív teherbíró-képessége sokkal nagyobb, ezért nem indítja meg őket oly könnyen valami, mint a nőket. A férfiak általában mosolyognak azon, hogy egy nő „minden kicsiségért” sír, mert nem tudják, hogy az a „kicsiség” a kisebb női szívre pontosan olyan hatással van, mint a férfi megrohanó olyan drámai adottságok, melyek hatása alatt maguk is könnyezni kénytelenek.

— Lélektani megfigyelések igazolják, hogy a nők általában könnyebben lesznek szerelmesek, mint a férfiak. Az arányszám eltérése olyan nagy, hogy szinte meglepő. Amíg száz leány közül nyolcvannak okoz kisebb-nagyobb lelki nyugtalanságot egy szerelmes suttyós vagy ártatlan csók, száz fiatalember közül legfeljebb húsznak hogy maradandóbb nyomot lelki egyensúlyában. Különös az, hogy ez a hátsz százelek is sokkal könnyebben heveri ki a szerelmi sebeket, mint a szerelmes nők. Mi ennek az oka? A női szív kisebb teherbíró ereje. A kisebbre méretezett női szív hasonló erőpróbkák alatt hamarabb összeroppan, vagyis az egyenlő emberj hullámzások, mint amilyenek a szerelmi vallomások, csókok, simogatások hatására keletkeznek, gyorsabban megtörik a kisebb ellenálló erőt, a kisebb térfogatú női szívből.

— Sajnos, a társadalom, még inkább a közvetlen környezet mindig hajlamos arra, hogy egy szerelmen vergődő női szívet aszerint ítéljen meg, méltó-e ennek a szívének a szerelmére az udvarló, mintha azt a megrázkódtatást, mely a fizikailag is gyöngye női szíven a szerlem hullámrohamai okozott, logikailag, tanácsokból, materiális indokokkal gyöngyíteni lehetne. Nem lehet, mert a szívalkat izomereje gyöngye és az, amit esetleg mosolygova tud elviselni az erősebb, nagyobb férfiszív, a női szívet össze is ropanthatja. Nem mondok újat — folytatta a professzor, — ha azt állítom, hogy a szerelmes nők fele — legalább fele — ha hidegen mérlegeli szerelmi állapotát, okvetlenül belátja, hogy ostobaság enyire szerelni, de mert a szív független az aggyelől irányító akarattól, könny-

telen szenvedni, és gyötrődni abban a tűzben, mely a gyöngye szív erejét túlszárnyaló lánggal emésztí.

— Valaki azt mondhatná, hogy az a 30—40 grammnyi súlykülönbség, mely a női szívnél tapasztalható, nem lehet olyan sorsodóntó hatással valakire, mint akogyan ezt a tudomány állítja. A tudomány azonban tisztában van vele, milyen hatással lehet egyetlen idegszál is a szervezet zavartalan működésére s ha meggondoljuk, hogy a szívének egy 30—40 grammnyi területén hány idegszál jut át s hogy mennyi erőtübbletet rejt magában ez a 30-40 grammnyi felesleg a férfiszívnél és mennyi erőhiányt jelent a női szívnél, tudományosan arra az álláspontra kell helyezkednünk, hogy a nő minden olyan kérdésben, mely lelki életére hat, sokkal több kíméletet, etnézést, megértést követelhet a maga számára, mint a természetlő nagyobb darab szívet megadó, tehát több lelki vihart elbíró férfi. A női szív gyöngesége s az ezzel járó érzelmi megnyilatkozások, többek között azok a bizonyos „női könnyek”, éppen annyira nem büne a nőnek, mint amennyire nem érdeme a férfinak a maga több szívereje.

— Az is sokak problémája, hogy miért lesz könnyebben szerelmes egy serdülő korban levő leány, sőt fiú is? Ezt a laikusok azzal magyarázzák, hogy a fiatal szív fogékonyabb, mindezen könnyebben reagál és mindent könnyebben befogad. Ez tévedés. A serdülőkor gyors fellobbanás annak a következménye, hogy a fejlődésben levő szervezet sok szíverőt köt le, éppen a fejlődés biztosítása végett s az ezzel túlterhelt szív kevésbé képes ellenállni az olyan külső hatásoknak, mint a szerlem misztikus rohamai. Nem áll tehát az, hogy a meglettkorú egyén, akár nő, akár férfi, azért lobban nehezebben lángra, mert élettapasztalatainak következtében okosan mérlegel, számításokat végez még a szerlem körül is. Az okos mérlegelésnek semmi köze a szerlemhez, ezt már fennebb is mondtam. A valóság az, hogy a teljes testi s szellemi kifejlődés állapota után, a szív minden erejét koncentrálni tudja a külső behatások ellenállítására.

— Tudni kell, hogy a szív, ha egyébként egészséges, nem őrögzik meg soha annyira, hogy ez az őrögés befolyásolható a lelki funkciókban. A szív érzelmi világa örökifiatal, hiszen tudjuk, hogy például a halál bekövetkezésekor is, legutóljára hal meg, amikor az aggyelől, az izmok és idegek nagyrésze már nem működnek. Szeretni minden korban tud mindenki, legfeljebb az a körülmény eszközi, hogy a szerelmi fellobbanások jelentkezését, hogy az „megkérgecselődött” szív számára sokkal kevesebb a misztikum a szerlemben...

Ha tehát igaz, hogy a serdülőkorban könnyebben lobban szerlemre a szív, mint később, mennyi gyöngyöséget érdemel az a leány, akinek amúgyis gyöngyebb szíverejét másirányú munkák terhelik. Vigasztalni kell őket, ha fájdatalmas szerlemben, megsimogatni, megértéssel lenni vívódásuk iránt... Ezt tudja és mérlegele, nem győzőm eléggé dicserni azt a szülői figyelmet, amely tekintettel van a fejlődő leányka szívtörékenységre s vigyázva óvja minden olyan alkalomtól, melyben az a törékeny szív lángra gyúthat. Mert minden ettől függ. „Meglátni és megszeretni” csak a regényekben lehet, de ahhoz, hogy a szerlemben belekegyedjen a gyöngye szív, — kicsit több is kell. Legalábbis egy ici-pici alkalom...

Nagy Dániel

NYÁR

Forró szívet szórja szerle: illatot, ízt, aromát kever, buzába, borba, gyümölcsbe gyúria tüzes kedvvel. S a munka láza elragadja. Nem is tudja, hogy kopik palástja selyme, virághime foszlék, fakul, nótás kedvén egyre halkabb, kevesebb lesz a zengő húr...

K. Rác Ida

IGNÁCZ RÓZSA

S Z E N T E L T V I Z

Nemrégiben ebédre hívtam egy férfi ismerősömet. A meghívást elfogadta, de az ebéd alatt nem nyult semmihez. Bőjtölt. Pedig nem volt se péntek, se Szent Antal keddje. Egy kevésbé népszerű szentnek: Szent Vincének a nevenapja volt. Ismerősöm azt mondta, hogy Szent Vince mentette meg az életét. Nem vagyok katolikus, s ezért kissé szabadkozva hozzátette:

— En tisztelem e szentet és megbőjtölöm háliból a nevenapját. A csoda az ő nevében történt. De tulajdonképpen a hit tett csodát, mely felül áll a felekezeten. S míg én kissé restelkedve, egyedül ebédeltem, ő elkezdte vallomását: «Tudja, akkor már két hónapja fekédtam. Csak orvosok s volt szépszsises betegek érik az opátjának azt a fokát, mely úrrá lesz egy ilyen vérmérgezésen. Ot doktorom volt, az őt együtt sem tudott ellenállást szuggerálni belém. Egy kis hetyeke, fiatal pszichoanalitikus orvos rám is szől egyszerű: — Ön meg akar halni! Nem szégyeli magát? Nem kívánta semmi porcikám se, hogy ellenkezem vele. Nyugodtan feleltem, hogy mindenki meghal egyszer. S nem ébredt fel a lelkiismeretem, pedig láttam magam körül kétségbeesett arcokat. A sebész-professzor, régi jó barátom, próbált még egy utolsó műtétet. Úgy látszott, hogy a műtét nem sikerült. Arra eszméltem, hogy a sebész — kicsattanó egészséggű, pirosarcú ember — elhanyagolósul szemmel hajol felém. Megértettem. Pedig szegény nyomban szabadkozott, s mondta, hogy ma egy kicsit ideges — egy másik betege miatt, akivel, higyiem el, ő minden emberit elkövetett. De vannak esetek, mikor mégsem sikerül. És neki gyötörően élénk a lelkiismerete. Egészen belejött a mesébe, a másik betegről. Bólgattam. Olyan jól ismerük egymást két hónap alatt. Tudtam, hogy rólam beszél, s ő is érezte, hogy nekem nem lehet ebben a dologban hazudni. Hirtelen megszorította a kezemet:

— Nézd, öregem, majd egyszer beszélünk még erről, remélem! — Azt az «egyszer» nagyon akarta hinni... Talán ez mozgatta meg bennem az akaratot, talán így kezdődött az ellenállás. Később megtudtam: reggelre várták, hogy meghalok. A sebész kétesértékű beavatkozása okozta, hogy fájdalomtalan apatiátam pokoli gyötrelmeké váltották fel. Csillapítót nem tört a szervezetem. Allati kinnál, szüntelenül nyugtam, szűkölttem. Reggel este, minden szabad pillanatában egy asszony volt velem, akit szeretek. Próbált velem már mindent. Halálra készülődve felvettem az Utolsó Kenetet is. Ettől békéltető lettem lélekben. De amikor a testi nyomorúság ismét, s minden eddiginél jobban rámszakadt, akkor verítékezve, üvöltve sikoltoztam. Nem háborogva, nem kétségbeesve, nem hitetlenül. A lélek nem zúgolódt. De a testem nem bírta már tovább. Megfogtam a kezét:

— Segíts!
Nézett. Két kék szeme végtelen hűséggel tapadt rám.
— Segíts!
Nétek a szemei, csillogtak, mintha az egész ég borult volna felém.

— A fájdalmat... Nem kérek olyan sokat, hogy élni! Csak a fájdalmat... Szűntessd! Mosolygott, bölintőt és csendesen kiment. Nem tudom, mennyi idő alatt jöhettek vissza? Közben orvosok jártak-keltek. A nagyteknélyű belorvos vértelen újjaimat nézegette, az inspektívus szanatóriumi orvos holkan sügött valamit. Aztán futkostak. Telefonáltak. Kivonultak. Otien jöttek be. Valamelyik karonfolyva vitte ki elsápadó hozzátartozómat. És éppen akkor, mikor az asszony visszajött, nem volt a szobában senki. Kis kölnivizes üveget hozott. Leült mellém. Kék szeme ragyogó nyugalma reám terült.

— Szent Vince-viz! — mondta csendesen.
— Segít?
— Segít.
— Csak hogy szűnjék a fájdalom... Könyörgök...

Enyhén végigsimította nedves ujjával vaskos sebpólyámat. Abban a pillanatban... langyos meleg járt keresztül. Isten engem úgy segéljen... én elhittem... szűnt a fájdalom...

... Felderülő arccal jött reggel a teljes nagy vizitre a két professzor és a háromfőnyi slepp. A beteg életben maradt. A professzor mosolygva mondta, hogy egy kicsit apának érzi magát. Az inspektívus, aki egész éjjeleket töltött mellettem, az ódzogatos munka jól végzett tudatával hajította le a fejét. A kis pszichoanalitikus azt mondta, hogy a felidézett testi fájdalom váltotta ki a lelki ellenállást. Csak a sebész hallgatott. S én mosolyogtam rájuk hálásan és torkomban dobogott a szívem. Meg kell nekik mondani. Lehet, hogy nevétséges szentimentalizmus ez egy férfiről. Nem törődtem vele. Tudja-e, mekkora bátorság kell ahhoz, hogy egy férfi ilyesmit bevalljon? Ha megmosolyognak, ha megsejtődnék is, ha hihetetlen csodabogárnak tartanak is: meg kellett nekik mondani. A hit kötelez. Tovább kell adni:

— Szent Vince gyógyított meg, — mondtam. Összenéztek. A professzor bölcsen mosolygott, de látszott rajta, hogy csak azért, mert nem akart valakit hitében megbántani, aki talán nincs is még egészen magánál.

— Szenteltvíz? — kérdezte a pszichoanalitikus és hozzátette: no, persze, autoszugesztió.

Az inspektívus két álláspont között habozott. Mindenkinél igazat akart adni. Félreérhetően dörögte sűrű bajuszába:

— Vannak esetek, melyekben, hogy úgy mondjam... de facto...

A sebész-professzor barátom hozzám lépett, megszorította a kezemet és lehajtott fejjel, csendesen mondta:

— Hiszem.
Pedig az orvosok közül csak ő nem tartozott a szentekben hívők felekezetébe... Nehéz má embernek csodáskán hinni. Mikor barátom elhallgatott, egy pillanatra arra az asszonyra gondoltam, aki olyan nagyon szerette azt a férfit. De hiszen akkora szeretet, mely egy haldoklót az életbe visszahoz: csoda. S egy szeretőtől férfiú nevében történt... Hirtelen azt feleltem, hogy én is hiszem. Mert hiszek a szeretetben, mely csodát tehet.

A gép gyászzenéje

IRTA HUNYADY SÁNDOR

Nálunk is sok autón van rádió. De Amerikában mindeniken van. A taxikon is. Az amerikai nép gazdag és mohó. Halmozza az élvezeteket. Az úrvezető, miatt vezet, szivarozik, újságot olvas és a rádiót hallgatja. Ez a kis magyarázat talán kell az alábbi történethez.

A múlt év tavaszán, amikor Amerikában voltam, egy vasárnap kirándultam Connecticutba. Természetesen autón. A kocsi egy benzinkútnál megállt olajat felvenni. Egy másik autó, egy nagy, vörös, nyitott Buick, közvetlenül utánunk érkezett a benzintöltő amerikai csárdához.

Utasai kiszálltak és miatt a benzintöltő itatta a Buickot, autójuk rádiójának zenéje táncolni kezdtek az olajkút körül. Vidám fiatalok voltak, valószínűleg gazdag diákok. Két hosszúlábú, sporting, fehérradrágos fiú és három, ugyancsak hosszúlábú, sportnak öltözött izmos leány. Táncoltak és kacagtak. A harmadik lány, akinek nem jutott partner, egyedül dsiggelt.

Mi készen lettünk és továbbindultunk. Elbűcsüstám magamban a táncoló társaságotól. Valószínűleg sohasem fogom látni őket, Amerika nagy és tómerdek benne a benzinkút. Sebesen mentünk, jóval százon fölélti tempóban. El is ütöttünk ebben a száguldsában egy kis madarat, összetört testének nedves nyoma ott maradt a szélvédő üvegén.

De akárhogy repültünk, a fiatalok kocsija mégis utólt. Szédítő rágonodni, hogy ők milyen sebességgel mehettek. A széles aszfaltos úton ránkduadtak hátulról, aztán elshantak mellettnk, szinte megcapost a gyorsaságuk zele. Valami vörös villandó láttunk és egyetlen vidám, zenei hangot hallottunk a rádiójuk muzsikájából. A következő pillanatban már nem voltak sehol.

Aztán később mégis láttam őket, most már bizonyos, hogy utóljára az életben.

Vagy tíz mérföldet mehettünk, amikor a vezetők hirtelen lestopptak. Katasztrófa! Már három másik autó állt az országon, ahogy csodület támad minden szerencsétlenség körül.

Az út kanyarodójában, a sosszé melletti árokban ott hevert felfordulva a vörös Buick. Illetőleg csak a roncsai. Ha ilyen sebesség közben ér egy autómobilt valami baj, az mindig tragédiát jelent. Ez is az volt. Tökéletes tragédia. Az összetört, füstölő romok közt ott hevert az öt vidám táncos fiatal, véres teste. Kettő közülük haldokolt, hárman már halottak voltak.

A kocsi bukfenek vethetett a levegőben. Fél volt fordulva, szétzúzódtól tökéletesen, tartályból folyt a benzín és összekeveredett a vérrrel. De a volán mellett az a kis rész, ahol a rádiószerveket van elhelyezve, véletlenül épen maradt. És a rádiót nem zavarta a katasztrófa. Mintha a technika kinevetné az életet, a haldoklók és halottak véres testet föltött vígan, szinte csúfolódón szólt a négyes ütemű, sikongató, divatos amerikai táncmuzsika.

Ama, a kínai nő

Mindenki ismeri Kolozsvárot Amát, a kínai nőt. Rettenetes messzeségből szakadt Erdélybe, idegen világrészből, másik világból, másik csetből. Shanghaiből jött Ama hajón és vonaton, kilométerek mérhetetlen távolságán át és most itt tipeg apró lépteivel Mátyás városának utcáin, kicsin és furesán, enyhén görbe lábain nadrággal, testén magasan csukódó kínai blúzsal, mint távoli és valószínűtlen meselak.

Eleinte ujjal mutogatták rá, utcagyerekek utána szaladtak, nevettek lapossarkú, teniszcipőhöz hasonló lábbelijén, fehér harisnyáján s főleg hosszú nadrágján, amely nem fedt egészen a bokáját, mintha Ama kinőtte volna. Belebámulnak sárga, kiállócsontú keleti arcába, melyben sűrűn pislog ferde szemek. Ez az arc nyugodt, ázsiai és titokzatos. Ama arcáról nem lehet leolvasni érzéseit és korát. Lehet, hogy huszonnyolc éves és lehet, hogy hatvan, nem lehet róla tudni az igazságot. A kínaiak nem ösziúnek és Ama fénytelen, hosszú, síma, tarkón kis kontyba csavart haja koromfekete.

Ama. Valami gyöngéd, valami kedves szóra emlékezett, ha «m» betűt teszünk elébe mama lesz belőle. Ama dadát jelent, dajkát s egy árnyalattal még többet. Lefordíthatatlan kínai szó. Valakit jelent, aki anya helyett anya, ápol és becéz, gyogyít és dalol este álombahullás előtt, Valaki, aki szeret s akire öszülő hajjal is úgy emlékezünk, mint olyan valakire, aki nagyon drága volt s széppé tette gyermekkorunkat.

Ama, a kínai dada két külföldi kisgyerekek jött Kolozsvárra, egy Erdélybe delegált konzul gyermekeivel, egyenesen Shanghaiből. A két gyerek — három- és ötéves — jölvolt, ragyogóan ápol, divatlapba valóan öltöztetett tőkletes kis dáma, illetve úriember. A fiú Jill, a lány Beatrice. Mindig hófehérek,

mindig kesztyűt hordanak, mindig kifogástalanok. Csak Amát kínozzák. Ama hátára másznak, Amát szedik szét igazi vandál-kisgyerek módra akkor, ha nincs ott papa és mama. A karesú, pirosszajú és piroskörmű gyönyörű mama, aki a világ legkalandosabb és legválozatosabb életét éli mint diplomatafeleség, s akinek egyik kisgyermeke Ausztráliában, a másik Kínában született. A kisfiú látta meg a napot Kínában, mikor már ott volt a családban Ama, szóltan és hűséges árnyéként, s úgy vigyázott az újszülöttre, mintha az övé volna. Beatricet is imádjá, ahogy szerelmes asszony szereti zsarnokát, vagy rajongó anya egyetlen gyermekét, de Jill iránti anyás szerelme túlzás minden dadakételességen. Ama egyetlen életcélja Jill és Beatrice.

Ama úgy került Jillékhez, hogy a kisfiú születése előtt egy shanghai konzulkolléga ajánlotta, mint feltétlen hűséges és megbízható alkalmazottat. Ama még mint kislány került abba a másik külföldi házba, ott nőt fel és ott öregedett meg, s a ház változó gazdái úgy örökölték, mint valami régi, megbízható berendezési tárgyat. Ama síma arca ellenére már Shanghaiban is öreg volt, de valami időtlen és láthatatlan öregség volt az övé. Ráncok és ősz hajszálak nélkül, csak az idő és a tapasztalt bölcsesség öregsége. Amát valami titok vette körül, nem volt családja, nem voltak kínai barátai, de azért maga volt Kína, a fures és titokzatos birodalom. Egyetlen, apró, sovány kicsi testben jelentette azt a földet, melynek jelentéktelen szürke pontja volt, mint a rög a földön, mely egyedül nem számít, de része a nagy egésznek.

Néhány hét múlva már otthonos lett a házban és úgy élt ott, mintha örökké oda tartozott volna. A gyerekek megszerették és öneki egyetlen célja és egyetlen nagy akarata az volt, hogy ezek a gyerekek második anyjuknak tekintés. A nevét — mely hosszú és cikornyás kínai név volt — hamarosan elfelejtették, ami annál könnyebb volt, mert

alaposan sohasem tanulták meg. Most már csak Amának, dadának hívta az egész ház. És Ama rászolgált a nevére. Lélegzétével és imádsága lett Jill és Beatrice. Nekik és értük élt s úgy beleolvadt az idegen életébe, mintha saját lelkét találta volna meg ebben a fehér házban. És egy napon a konzulék megkapták az áthelyezési parancsot. Készüldöni kezdtek. Felmondták kínai személyzetüknek és kíméletesen értesítették Amát is, hogy két hét múlva Európába utaznak egy nagyon távoli és nagyon érdekes országba: magyar földre. Megígérték Amának, hogy gondoskodnak róla, hogy megköszönjék hűséges szolgálatát, s jól elhelyezik ismét valami ismerős családnál. Erre a mondatra az történt, amit senki sem várt, amit senki el nem hitt volna. Ama a csöndes, árnszerű kicsi kínai nő, torkához kapott, felhőrdült, mint egy sebzett állat, az-

Minden szegénynek...

Áldd meg Uram a szegények örömét, kiknél a derűs nap oly kevés: hogy a munkában reggeltől-estig ne legyen a járom oly nehéz.

A jényt áldd meg szemükben, mely könnyes pillájukon átremeg:

Ha mosoly gyűl ki sápadt arcukon, cirógassa meg a Te szent Kezed.

Hogy este, ha hosszú szorgos nap után a nyugodt percek szívünkhez érnek, áldott, óh, áldott lehessen csöpp kis öröme minden szegénynek.

Kunszentmártoni Molnár István

tán levette magát a földre és olyan szabályos jelenetet rögtönzött, hogy túltelt a legvadabb európai hiszterikán. Zokogástól fuldokolva mondotta el, hogy ha a gyerekeket elviszik és ő nem láthatja többé őket, akkor megöli magát, akkor nincs értelme semminek és akkor neki meg kell halnia.

A konzul s a konzulné riadtan nézték ezt a félelem érzelmekitörést és tudták, hogy Ama a csöndes és jelentéktelen Ama igazat mond. S aztán megnyugtatták valahogy. Megbeszéltek, hogy Amát magukkal viszik Magyarországra. Utóvégre hűséges, megbízható, a gyermekek szeretik és nincs a dolognak semmi akadálya.

Ama hálás és forró boldogsággal vette tudomásul a hírt. S ettől a perctől kezdve ugyanolyan csöndes és jelentéktelen volt ismét, mint mindig azelőtt. Várta az utazás napját s nem áruelt el izgalmat, várakozást, semmit. Sétáltatta a gyerekeket, öltöztette őket, türte szeszélyeiket. Így érkezett el az utazás napja.

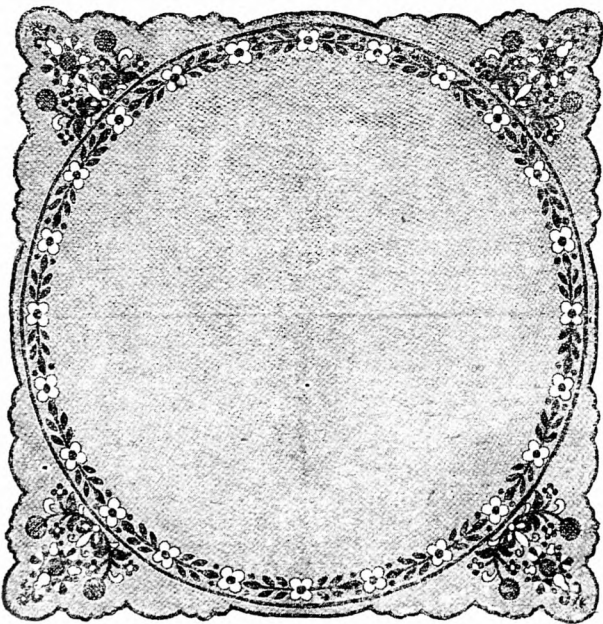
Ama, aki a csomagolásánál segített — csodálatos rendesen és szépen végezte el munkáját, — a hajón állott már és nézte a távolodó Shanghai-kikötő fényeit. Nem sírt. Arca merev és kifejeztelen volt, de amikor Jill és Beatrice a vállán akartak lovagolni és bujósokát akartak vele játszani a fedélzeten, csendesen azt mondta nekik kicsi, vékony fejjangján:

— Most hagyjátok Amát...

A gyerekek csodálkoztak s nem értették a dolgot. Ez még sohasem fordult elő velük, hogy Ama a dada, a rabszolgá visszautasítsa őket. Ama eltűnt aznap este és senki sem tudta, mi játszódik le titokzatos kínai lelkében. Mikor aztán a nyílt tengeren voltak, újra játszott a gyerekekkel, teljesítette minden szeszélyüket, talán csak még csöndesebb és alázatosabb lett, mint azelőtt.

S most itt van Kolozsváron. Több mint egy éve. Megszokottan jár az ősi Farkas-utcán, ismeri a várost, az Óvárat, a Fűvészkeretet, a sétatert. Lelkében égő és végtelen szeretettel szolgálja, ápolja és becézi a két kis idegen gyereket, akik ha majd felnőnek, emlékeznek rá, de hálásak, igazán hálásak sohasem lesznek Ama szeretetéért és emberfeletti áldozatáért. És Ama él, nem beszél honvágyról, ami azért fájón benne él, türi az egzotikus idegeneknek kijáró gúnyt és bámolatot és — hallgat. Szeretetlenül életében, idegenek között találta meg nyugalmát és életének értelmét. S ha meghal, itt temetik majd el a házsongárdi temetőben, vagy valahol másutt Európában, a kínai földtől irtózatossan messzeségben...

Marton Lili

Sárközi mintás terítő. Szürke kézimunkavászra előrajzolva és megkezdve, a himzéshez szükséges fehér és fekete fonállal együtt 80 x 80 cm méretben P 17.50. Teljesen készen, hímzeve P 28.—. Megrendelhető a Muskállyi Kézimunkaboltban, Budapest, IV., Régi posta-utca 12. szám és Szeged, Kárász-utca 3. szám.

Mezőssy Mária

AZ ÜRES HÁZ

Csak azt ne!..

Mikor legutóbb arra gondolt: «Most beszéljék Annával, különben megfulladok», az asszony vidám volt, mert mérnökkel és építészekkel tárgyalt, mivel az utolsó fillérjük is együtt volt már és eljött az ideje a házipítésnek.

— Így hát a lomha idő» mindent összehordott — gondolta Gábor. — Hogy lehet akár egy meddő életet is, lerombolni, mikor az asszony épít!

És mégis ez a beérett építés, mely hamarosan el is indult, majd félen volt és már-már befejezéséhez közeledett, ez robbantotta ki a mondanivalókat, mely az utóbbi esztendőben, mint terhes felleg, mindig leszakadni készült.

Sokszor lidérces remegés borzongott körülöttük. Gábor nagy léptekkel járt-kelt a szobában, majd újra leült s a főtáble hullva tűnődött. Aztán csengették, látogatók jöttek, híreket mondottak a mások életéről; vagy éppen indulniuk kellett valahová, esetleg a szobalány futott be ijedten, hogy csőrepédés van a fürdőszobában; máskor Anna beteg volt és kíméltre szorult. Sokszor este, mikor sorba szedte a mondanivalóit, miközben karjával feje alatt a mennyezetet nézte és végre megszólalt: Anna aludt. És ezer apró és nagyobb semmisség hajította maga elé a Gábor mondanivalóit, mint szél a sugaras pihét. Pedig súlyos tartalmú mondanivaló volt.

A város szép kertés részén épült a házuk. Olyan volt a táj, mint egy hatalmas park. Az ablakokból fenyőkre és távoli hegyekre láttak és potok is folyt egészen közelben. Mikor a londonónak már leveles galy ékeskedett, Gábor arra gondolt: «Mi változik kettőnk életében? Csak annyi, hogy ezután nem főbérleti lakásban lakunk, hanem villatulajdonosok leszünk.» Ezt a változást körüljárta egészen és sokszor. Lassan már odáig érték, hogy a bútorokat kezdték átszállítani és Gábor még mindig nem találta meg abban a felépült házban két ember együvértartozásának célját. Pedig az a ház közel húsz esztendő óta változtatott a maga képeire életükéből.

Anna rendezkedett, utasításokat adott: mit, hová állítsanak. Gábor pedig egyre vallotta az «othon»-nak készült házat: mennyi ideje került? Nem az asszony, hanem az ő számítása szerint. Mert, amíg az asszony fillérekkel mérte fel a «Mindens» értékét, a férfi eleven érzésekkel: a «Mindens»-ben értelmet kereső számításával. És volt-e értelme még tágasabb, még kényelmesebb fészket teremteni az őréségek?

Körüljárta a szobákat és megállt minden ablaknál. Aranyat mosolygott a nap és az ég alja vérről versenő volt. Nézte egészen addig, amíg a köd kioltotta a forró fényt. Reggel újra oda ment és körüljárta kívülről is sokszor. Nagy fehér világosságban nézte a hegyeken a sárga síkokat s a váltakozó zord-zöld színeket. Kavicsokat rugdosott odébb és a fűszálakat is széthajtogatta a lábával, mintha keresne valamit. A gondolata pedig vádoló lamentációba kezdett: Nem vehettem meg páromnak az első ibolyát, ami a város utcáin megjelent, mert egyszerű megvettem és nem tettem bele az arcát, hogy azt a könnyű szédületet érezze, amit az örök föld az első ibolya illatával üzen, hanem azt mondta: «Nagyeven fillér! Mért nem várt két hétig, akkor olcsóbb lesz!» Nem ebédeltünk együtt, mert Anna azt mondta: «több pénz kell» és

akkor jött haza hivatalból, amikor én már visszamentem. Csak este találkoztunk, mindketten fáradtan.

Az áldozatok lépcsőin mind fennebb haladt a gondolata. Levette a kalapját, mert nagyon forrónak érezte a homlokát. A reggeli szél belekapott ezüstös hajába. Kényszerű képzelte játszott vele és a londonák tetején, a leveles ág helyén bölcső mutakozott. Egy pillanat volt az egész. Már megint a földet nézte, mely fel volt sebezve az új ház körül, mert betont gyökerezettek belé.

Keze ökölbe szorult és hirtelen annyi erőt érzett benne, hogy ő lehetett volna Kómorzsoló, az óriás, aki nyomban szétzúrtja és széthajigálja ezt az összehordott és egymás fölé tornyozott kőhalmazt, melyet hiába cirógat az aranyat mosolygó nap és hiába melegítik bent forró gőzzel telt csövek: hideg lesz! Olyan hideg, hogy meghív benne majd a lélek, vacogni kezd és a halálra gondol, mert nem látja az élet folytatását. Meghív benne a lélek, mert nem mosolyog benne gyermek, akinek egyetlen mosolyától felforrósodna az élet, a ház falán túlra úzná a lélekriasztó-halált. Úres ház lesz ez most már mindörökké!

Foga is megcsikordult és szorította ökleiben az erejét, mint két megduzzadt forrást. El ne csurranjon egy cseppje se! Mert ez elég lesz ahhoz, hogy kihaladjon a mondanivalók burka. Most már hiába csengették, hiába hoznak híreket a mások életéről, hiába jelent akármit a szobalány, hiába alszik fáradtan az asszony! Megfogja a vállát és megrázza: «milyen úton vezettél? Hát csak ennyi volt a te célad? Az enyém szentebb volt. Az enyém volt az igaz! Én gyermeket akartam előbb, aztán házat. Jaj, ha most kézenfogva bevezethetném! Tizenegyet éves lenne a fiam, ha te is akartad volna! Azt mondatd: előbb legyen «valamink». Hát most már van házunk! Ezért nem ütem én egy asztalnál a feleségemmel, mikor delet harangoztok? Ezért mondtam le az élet édes-szép színeiről, amivel a férfi szereti a párját cicomázni? Ezért áldoztam munkára a vasárnapjaimat is, amikor a fiammal kézenfogva templomba mehettem volna, hogy lekönyörögjem az áldást a mi életünk folytatásáért! Kis lakásból nagyobbba mentünk. Butort vásároltál, szőnyeget, porcellánt. Gyűjtötted folyton a házra és a házba valót. Csak bölcsőt nem vetél... Aztán jött a nagy betegség, operáció. Örülöm kellett, hogy életben maradtál. Aztán már hiába vettél volna bölcsőt, szegény asszony. Az Isten áldja meg bús tévedésedet. Nekem volt igazam: előbb gyermek kellett volna, hogy mikor felépül a ház, bevezethessem. Erről akartam beszélni, édes párom, amikor olyan sokszor nagy léptekkel jártam a szobában le-fel... Az állványozók már bontották a londonákat. Olyan volt a ház támaszték nélküli, mint a legelső lépő gyermek. Fényes nagy ablak-szeméi sugarasan néztek. Anna is megérkezett. Újra csomagokkal. Törékeny tárgyakkal. Lerakta bent a házban, aztán visszatért Gáborhoz. Hozzá simult:

— Ezután már együtt ebédeltünk, — mondta és simogatta a Gábor barna arcát, halántékán elsímuló ezüst haját.

Gábor szelíden és szomorúan nézte az asszonyt s csak úgy gondolatban mondta neki: «Az Isten áldja meg bús tévedésedet, szegény fiam». Fél karral átölelték egymást és bementek az «üres ház»-ba.

Ezen a gondterhes nyáron csak azt fel-lehettem önnök, Asszonyom, hogy minden nyersanyagot lehet csökkenteni és sok mindentől le lehet ideiglenesen mondani, de az intelligens nő nem bírja el a szellem, a szépség, az iradalom és a képzelet korlátosságát. On azt írja, hogy első ijedelmében és zavarában arra gondolt: lemond a «Magyar Nők Lapja»-ról. «Pedig — írja On — ez a lap szívemhez nőit, kiszabadít a nyugós világosság, felűdít és elszármal velem egy olyan világba, ahová mindig vágyunk és minden sora, cikke, verse, elbeszélése egy olyan életről ad képet, amelyet valóban szeretnénk elérni s amelyen kellene is hogy legyen az élet.» Ez az a nosztalgia a magasabbrendű világ után, amit a Magyar Nők Lapja életben tart, ápol, mivel és amelyben mi Önnel együtt rendületlenül hiszünk. Mert hát miben hiányunk?... Talán az új burgonyában, az eltűnő műselyemben, a napi menüben, a cipőtalpban? A férfi a hősiességbe veti hitét, ebbe a földöntúli erőbe. A nő a szépségbe kapaszkodik. Ez élteit, ez tartja fent. Ez biztositja számára a felülkerekedett a mulandó és romlandó anyagiassz massza fölött. Meg kell adni a testnek, ami őt megilleti, de hová szálljendának, ha éhen halatjuk a korlátlan lelket. Micsoda sivatag vár arra a női szívre, aki beéri azzal, hogy lát-fu a maga napi robotja és adagja után. Milyen társatlan lesz, mennyire belekerül majd az egyedüllét nyomasztó sivárságába. És nem lehet örökké az állati élet tiszteltetreméltó szükségletéről törni-zúzni magunkat, mert ahogy van külső front, éppen úgy van belső front is. Ahogy van kétezi munka, úgy van szellemi működés is. Nem lehet csak az alacsonyabbrendűnek átadni magunkat, vakon és fásultan, mert ez a felületes lépés súlyosan megbosszulja magát. Ha On szakítana legintimebb barátjával, legmeghittebb rokonával, a Magyar Nők Lapja-val, hetek aint utolérné Önt az oltihatalan szomszág az szépség után. Koplalna, ha szüfolásig is megföltene az élekmagráját rizzsel, hússal, vagy ha szekrényeiben tologának a leg-tünderibb ruhacsodák. A szóra szomjazna meg, a szép szóra, amely szárnyaira veszi a szívét és mosolygva viszi el Önt az elérhetetlenbe, ahol jobbik felünk kitűnően érzi magát, kitűnőbben, mint bármelyik terített asztal mellett. Mert a lélek mindig könnyebb, mindig szabadabb s mindig sokkal többet akar, mint amennyit a «korlátolt itálmérés»-hez címzett tisztelt élet adni tud nekünk.

Ne tegye ki magát ennek a kísértésnek, mert nemcsak hogy keservesen megbánja, hanem meg is állzza magát azzal, ha enged az anyagi világ nyomásának és megpróbál szakítani a szellemmel. Ez kerül legkevesebbe. Olcsóbb, mint egy tál friss szomóca. De önértzetrel ad, belső örömet szerkez, élményt nyújt és független minden rendeleti korlátzástól. Rangot nyer vele, ha állandóan belekapcsolódik egy szellemi áramkörbe.

A pár cipőben, amit megszerez, csak járni tud. Velünk repülni jár. És ez a fényes élvezet megilleti Önt még akkor is, ha cigánygyerekek potyognának le a levegőből. Ehhez Önnel nemcsak joga van, de kötelessége önmaga iránt, hogy a képzeletét ne hagyja szomján veszni. Elvégre sem mi, sem On nem élünk a steppéken.

Kezeit csókolja:

PAPP JENŐ

Mit mond az orvos?

EGÉSZSÉGES GYERMEKNEVELÉS

IRTA: DR. WENINGER ANTAL

A csecsemőkor utáni évek jelentik az anyai nevelés igazi korszakát. Nem lehet eléggé kárholnia azt a főleg előkelőbb és gazdagabb körökben elharapózt szokást, hogy a kisgyermeknek nevelését teljesen idegen, jogadó személyekre bízzák. Ezzel fosztják meg magukat a tudalán és kényelmes asszonyok az anyai boldogság legszebb éveitől. Ugyanis ebben a korban a legedesebb a kisgyermek; a nyiladozó értelem, a bontakozó gyermekjellem és a sok édes apró epizód, a gyűgyög beszéd és eredeti, natv kifejezés mód ezernyi bája mind ilyenkor gyönyörködhetnek. Sohasem pótolható többé az a mulasztás, amit a gyermek elhanyagolása jelent ilyenkor és az a melegség, amelyet a fejlődő és napról-napra újabb meglepetést, apró örömeiket szóró kisgyermek maga körül fejleszt. Még idegenben is gyönyörködve szemlített az apró emberbimbó fejlődésének édes, megkapó jeleneteit, — mekkora lehet hát az anyának, a gyermekével valóban tördőző szülőnek a boldogsága! Anyák, ne adjátok idegen kézbe soha gyermekeiteket!

Ha a csecsemő gondozása nagy körültekintést igényel, nem kisebb az a fáradság sem, amelyet a csetlő-botló, minden berendezési tárgyat, vázát, főleg törékeny holmikat megypasztató, a lakásban veszélyes felfedezési körútra induló kis kíváncsi okoz. Jaj annak, ami a kezébe kerül! Akár macskó, akár élő kis cica — irgalom, az nincs itt! Mindennek alaposan utánanézz, mindent lehetőleg azonnal felboncol a kis emberke. Megkapván bájos jelenetek voltak egy ízben szem- és fültanuja: a fűeska lejegyete kávésbögréjét; a felbőszült anyának így jelentette a kávasztrófát a kis Rontópál, miközben a törött darabokra mutatott: vége volt, mese volt! Az alató tündérmesék bájos, örök rejrénjét alkalmatza igen logikus képzettársítással.

A sok, napról-napra halmozódó apró öröm között azonban öröm is akad; ha a gyermek beteg, akkor egyszerre sőtéttség lesz a családban és minden nyomottá válik. Ezért fontos a helyes gyermeknevelésben a megelőzés, éppúgy, mint a csecsemőápolásban is.

Másfél éves korig a kisgyermek táplálása ugyanúgy történik, mint idősebb csecsemőkorában. Reggel két deci tej, tizórára vajkenyér, egy kis gyümölcs, délben tisztított nyers zöldséggel kevert könnyű főzelék vagy saláta, esetleg kevés hússal és tészta (csak könnyű tészta, pl. feljűti, palacsinta, kása, stb.), este kevés főzelék, darakása, gyümölcs, burgonyapüré, stb. Legjobb gyümölcsök gyermekek számára: reszelt alma, banán, friss boggyóféle (eper, málna, áfonya, földi zeder). Nagy gondal járjunk el, ha gyermekeknek gyümölcsöt vagy főzeléket válogatunk; csak elsősorú vasórojlunk! Friss, zenge zöldséget és főzelékeket válogassunk össze és a nehezen emészthető, puffasztó főzelékeket (kel, káposzta, száraz bab, borsó, lencse) lehetőleg kerüljük. Olyan almát szerezzünk be, amely szénymokkba vagy rezelve habzik. A szőlőt maglatlanítva nyujtsuk a kicsinyeknek.

A harmadik élettől kezdve egyék a gyermek a felnőttel. Néhány jótanács: a gyümölcsöt mindig a vezetékűből folyó víz alatt mossuk meg, mert a mártogatás, ahogy nálunk a szőlőt szokás értelmellenes tisztasággal kezelni, teljesen haszontalan tényleg. Almát és körtét száraz, tiszta kendővel alaposan dörzsöljünk meg. Ezután nyugodtan fogyaszthatjuk. Ne hámozzuk meg a gyümölcsöket, mert legértékesebb tápanyagjaik éppen közvetlenül a héj alatt találhatók.

Tartózkodjunk a sok cukortól és cukros ételtől. Ne hagyjuk, hogy a már kész főzelék továbbrottyogjon a fazékban, mert ezáltal rengeteg vitamint vesz kárba. Soha ne főzzünk tovább valamit, mint ameddig az feltétlenül szükséges. A burgonyát legjobb héjában főzve nyujtani.

Soha ne adjunk gyermekeknek szeszt, semmiféle formában sem. Ne csodálkozzunk, ha a sörösökcsók látára a kis falánk „sára vizet” kér; az az anyja, aki keptelen lemondani egy mozielőadásról, még a gyermeke kedvéért sem, ilyenkor egyszerűen lögszíví lesz és „csak egy kicsit”, „ennyi nem árt” és hasonló álokoskodással egyszer engedé-kennyé válik. Csak tiszta vizet adjunk és ha ez egyes vidékeken nem egészen megbízható, inkább forraljuk fel előbb. Gyümölcsnedveket természetesen bátran fogyaszthat minden gyermek. Kávét, kakaót lehet adni, de ne mindennap, rendszeresen!

A mai vásári lármás, túlzó vitaminkultusz idejében tartózkodjunk minden egyoldalú táplálkoztól; ugyanígyre helytelen azt hinni, hogy a hús, tej és tojás „erős” táplálékok, ugyanannyira túlzás az egyoldalú vitamintáplálkozás. Aranyos közélet az elméleti kártyavarái közé! Ova intek mindenkit az elméleti egyoldalúságból fakadó tévedésektől. A növényi táplálék ugyan nemcsak a vitaminok miatt fontos, hanem legalább ugyanilyen mértékben a bennük foglalt ásványi sók miatt is, de kizárólag és előbb mindig növényi kosztot élni egyáltalán nem előnyös. A mult idők fehérjetáplálkozásának másik végtelével szemben legfeljebb annyiból reformáljunk, hogy első hely illesse meg a gyümölcsöket és salátákat, vagyis ezek lépjenek főfogásokként az eddigi húsok és előételek helyébe. A gyümölcs ugyanis patriárkális elvek alapján és százados szokások által szentesített hagyományok nyomában eddig csak ráadásnak számított. Ennek a rangsornak meg kell fordulnia és legelőszé- rűbben úgy „modernizáljuk” étkezésünket, főleg a gyermekeket, ha túlnyomórészt főzeleket, salátát és gyümölcsöt adunk és csak mellékesen húst és tésztát.

Az egészséges ruházatkodás is lényeges nevelési elem. Mikor látjuk majd be az anyák, hogy a gyermekeknek nem a nyakát és mellét kell premébe csomagolni, hanem inkább az altestét és lábait? És hogy semmi értelme sincs annak, hogy télen meztelen térdekkel járjanak iskolába. Az elmaradhatatlan sál semmit, de semmit nem használ a „torok meglüése” ellen! A torokbaj mindig fertőzés vagy nyitott szájjal való belégzés következménye, tehát a sálhordás értelmellenes szokás. A helyes tisztálkodás, fog- és körömápolás, hángondozás ugyancsak a gyermekszobában valóban második természetű. A rendes ürítésekre is rá kell szoktatni a gyermeket. Edzeni a gyermeket nyáron kell. Nincs ehhez bonyolult előírásokra semmi szükség sem. Járassuk meztelen őket, ha lehet, teljesen ruhátlanul is (csak kis nadrágban), hadd érje a meleg levegő és napfény egész testüket. A túlzó napozás azonban épágy érthat, mint a túlzó edző törekvések. Meg kell figyelni, hogy mit és mennyit bír a gyermek és aszerint igazodjunk. Az edzésben se lehet szokványosan eljárni.

Ne mulasszuk a szőlő edzést sem. A gyermek ne halja tölünk a „jűi”, „jesszusom, mi van ezzel a gyerekkel” stb. ijedsék felkiáltásokat, ha elesik vagy egyéb baja esett. Tanulja meg korán az idegességmentes lelki nyugalmat. Egész életére fertőzhetjük a

gyermek életét, ha hisztériás egyének környezetében hagyjuk. Természetes, hogy könnyelműeknek sem szabad lennünk és állandóan figyelünk kell a gyermek panaszaira. Gyógyszereket, lúgot, tüzet, éles szerszámokat gondosan rakjunk el gyermekek elől. Forró ételtől, forró víztől is tartsuk távol. Ne ijesszük meg soha a gyermeket! Nincs nagyobb hiba, mintha azáltal jennyetjük, hogy „eljönnek érte”, „elvisz a boszorkány”, stb. A félelemnek még a csíráját is távol kell tartanunk a gyermeknevelésben. Ha nincs is teljesen igaza Goethének, aki a félelem és reményit tartja két legnagyobb ellenségünknek, — a félelem bizony nagy kerékkötő lehet! Ha boszorkányokról, százejű sárkányokról mesélünk, mindig humorosan állítsuk be ezeket az alakokat, amelyeket kár volna számúnknak a bájos gyermekromantikából. Ha a gyermek kacag a sárkányölés epizódján és elégytlen hallja a rut szüptörő végetes bukását, nem fog félni tőlük és mégis előnyösen foglalkoztatjuk képzeteit. Neveljünk szeretettel és erővel, szívet és romantikával!

Ü Z E N E T E K

Iván. A haj töredezésének oka gyakran csomópéződés a hajszál lővén, ahol aztán könnyen eltörik. Előfordulhat túlsok hajmosás, a hajzat zsirtalanítása következtében. Néha azonban gombás eredetű is lehet. A törés helyén a hajszál ecetszerűen felrostozódik. Altalában túlszáraz haj becsége, tehát a haj zsirozása kedvezőleg hat. Naponta kétszer, reggel és este hideg vízbe mártott ujakkal erőlyesen masszírozza az egész hajas fejbőrt, utána olajozza be (igen jó a bojtorján-gyökérolaj). Naponta egyszer kefélje a haját fejbőrrel együtt tiznöt percig. A tavaszi hónapokban, egész június közepéig, naponta félórás napfürdőt vegyen a fejbőrre. Hetenként kétszer kenje be este lefekvés előtt puha ecsettel vagy szivaccsal fejét a következő hajtincturával: Resorcini 5.0, Spir. vini 150.0, Aqu. Colon. 50.0, Ol. ricini 2.0.

Suzi. Napokig duzzogni semmiségek miatt — valóban árthat egészségenek és fogyaszt is. Ha tehát úgy érzi, hogy hiznia kellene, küzdje le rossz természetét és ne engedje, hogy „pisszig” hangulatai elmérgecsdjenek. Jól teszi, ha zenével könnyít magán, de mi Teheránt nem tartjuk sem szelbnek, sem jobbnak egy Mozart-szonátánál vagy Bach-preludiumnál. **Bánatos érdeklődő.** Sajnos, «látatlanba» az orvos még csak diagnózist sem állapíthat meg. A hörjelenségek sokszor a legnagyobb hasonlóság ellenére is igen különböző eredetűek lehetnek és ezért csak azt a tanácsot adhatjuk, hogy okvetlenül forduljon jó orvoshoz. Az arcból kiütései, a bőr megvastagodása, stb. túlságosan általános kifejezések ahhoz, hogy az orvos elgázodhassék rajtuk, így tehát semmiféle tanáccsal nem szolgálhatunk. Szívesen olvassuk további értesítéseit.

Tanácsot váro. Betegsége kétségkívül a macskás és igen kellemetlen, vagy túrelmet igénylő bajok közé tartozik. Ha a fisztula ennyi kezelgetés után sem gyógyult meg, akkor leghelyesebb, ha jó sebészhez fordul, aki az egész fisztula-járatot mindenesül kiirtja. Ilyenkor csak ez a radikális eljárás segít biztosan. Szeretettel várjuk további értesítését. **F. Mariska.** Bevalljuk, hogy ritkán fordulnak hozzánk hízókúrúért. Szőke, karsú, jóalakú, magas — és hizni akar! Ha korszerűtlen elhatározása mellett mégis kitart, úgy sok pihenést, zsíros, cukros, tejfőlös táplálkoztást, sok édestésztát ajánlunk. Néha azonban éppen több mozgásra van szükség, ami növeli az étvágyat és fokozza az anyagcserét. Néhányhetyi próbálkozás és súlyellenőrzés mellett esakhamar elődöntheti, melyik típushoz tartozik.

Fehér-barna
mintás len-
vászon, elől
végiggom-
bos ruha
zöld bőr-
övvel

DIVAT

Fehér panama-
vászon short-
nadrág arany-
gombokkal, pi-
ros kötött övvel

Sárga-zöld-
korall mintás
kreppelkarton
szoknya-blúz
ruha, zöld
gombokkal

STRANDFELSZERELÉSEK: LAKÁSTEXTIL IV., RÉGIPOSTA-UTCA 10.

Nyereszínű japán-
selyem tenisz-
ruha, zöld-sárga
fonállal hímözve,
ugyanilyen öv

Fehér lenvászon
piros-kék pettyes
szoknya, fehér blúz,
a pettyes anyagból
készült betéttel
és gallérral

Tisztaselyem,
keresztben csíkos,
sokszínűvirágos
emprímé déj-
utáni ruha

SZEGED
MÁRT
.STAF
divatszalonján
IV., RÉGIPOSTA-U.
modellj

ACS ETEL-KALAPOK

KATZER ÉS BODNÁR
V., VIGADÓ-UTCA 5
SZALONJÁBAN KÉSZÜLT
MODELLEK

1. Fekete tehérvirágos
hernyóselyem
emprimé-ruha

2. Egygombos közép-
kékchantung-
kostüm, külön-
leges zsebekkel

3. Világoskék
chantung-ruha,
piros antilop-övvel

4. DÉSY MÁRIA
csíkos paraszt-
szoknyája, fehér
ingblúzzal

5. GERVAY MARICA
barna délelőtti
ruhája, felsőrésze
kantáros, hernyó-
selyem blúzzal

Barna-fehér
pettyes hernyó-
selyemruha fe-
hérmadeira gal-
lérral, szoknya
és zsebdíszsel

Kék-fehér
csíkos görög
selyemzoknya
egybotgörszi
fehér blúzzal, pi-
ros mellőp-örvél

Sötétkék-fe-
hér csíkos
lenvászon-
ruha fehér
csokorral

„SÜSETTE”
SZALON
IV. KECSKEMÉTI-U. 9
MODELLJEIT
A TULAJDONOSNÓ
KULICSKÓ ILONA
VISELI

**FRANKIRMA-
KALAPOK**

Fekete selyem-
szoknya, ba-
rackszín min-
tás emprimé-
kazakkal

NIPPONBAN NŐK TEREMTETTÉK MEG AZ IRODALMAT

Ó, Japán! Alig várom, hogy viszontlássalak! Gyere velem, asszonyolvasó, akinek nőfésztvére itt már ezeréve egyetemre járnak, irodalmat és művészetet csinálnak. Összel érkezünk, az orosz partok felől. Partraszállunk és szívdobogva nézünk a távolodó csónak után. A japán ősz fogad kedves színeivel: piros párkányú templomok, aranyos szagunok égneak a napon és ezüstök kőd száll az öböl felett. A hegyoldalolon gyeppadok kínálnak pihenést és a közeli faluból fanyar füst ériati meg az orrunkat a hűvös szélbe bújva. A Fuzsi bájos arcátlanúsággal lesi lépteinket és ha régignéztük az alkonyt, a telehold kísér tovább. A faluban vendégszeretet és ízes vacsora vár, utána kimegyünk a gyepek hegyfokra ünnepelni. Van rizspálinka, az üveg körbejár, az asszonyok fázosan hűzák összebb kimonóikat. A tisztáson meztelán táncolnak a kisleányok, zene szól nekik és egy asszony halkán üti a ritmust hozzá. Miközben kinéz, messze a holdsütötte tengerre.

Ezen az úton jött a költészet is ide, Kína felől, de itt egy olyan népet talált, akinek istenei: Izanagi és felesége: Izanami — együtt a japán nép ősei és a császári ház őszülői — szintén költők voltak. Legalább is a monda ezt mondja. *Curujuki*, a híres költőnő, már regényesebben írja le a japán költészet születését: »Mintahogy az ember, aki távoli vidékre utazik, először csak egy lépést tesz előre, de végül mégis célhoz ér, ha hónapokig, ha évekig kell is vándorolnia; mintahogy a homokszemek, amelyeket összehord a szél, egyre magasabb hegyre tornyosulnak, hogy végül felhők üszkálnak csúcsa körül, úgy növekedett a költészet is hatalmassá és terebélyessé Nipponban. Az első dalt, amely így kezdődik: *Nani-va-su*, egy szerelmes hercegnő írta a császár dícsőítésére. A második, amely úgy kezdődik: *Asza-Kai-ima*, egy kis eselődány találta ki tréfából. Ez a két vers a japán költészet apja és anyja.

Mindenesetre a két vers egyike a legregibbeknek és nem véletlen, hogy mind a két nő írta. A japán költészetet évszázadokon keresztül csaknem teljesen nők művelték. Ők nevesítették arra a fátalos finomságra, amelyet ma se tud felülmúlni egyetlen japán férfiköltő se. Ha szép verset akarnak olvasni, — márpedig Japánban császárok és hadvezérek, hercegek és munkások, kereskedők és diákok szenvedélyesen olvasnak verseket — akkor ma is a régi híres női költeményeiben merülnek el.

A világ egyetlen népének költészete sem érte el a légies szépségnek, a lélek legmélyebb finomságainak ezt a fokát, mint a japán versírás, melyet nők műveltek, akik álmodozva verseltek a cseresznyevirágok szépségéről, míg a szerelmeire gondoltak: versükben ott van a szerelem is, kimondatlanul, de kitörölhetetlenül.

Kétféle japán vers van: a 31 szótagos *Tanka* és a 14 szótagos kötelező rövidségű *Haikai*. Ez az utóbbi a gyakoribb, a japán költészet legrégibb gyöngyszemei ezen vannak írva. Haikaiban írta meg *Iwa No Hima* hercegnő a leghíresebb japán verset:

*Mig az öregkor fehér derével
hollófekete hajamra nem hull,
hosszú életemen keresztül,
nem akarok mást, mint várni, várni
léd, kit teljes szívemből szeretek.*

A magyar fordítás persze sokkal hosszabb, mert a japán szavak roppant rövidke és zsúfoló értelműek. A nyugati nyelvészek

gyakran gúnyolódnak is ezen. Van egy japán szó, amit így fordítanak le: *Az A Lány, Akinek a Teste Hasonlatos A Hajnalhoz*. Saját nyelvüket gúnyolják ki az előtt a magyar előtt, aki tud japánul, mert az itt kigúnyolt japán szó például egy női név, amit nagyszerűen le lehet fordítani magyarra: *Hajnalka*.

De így van ez a japán rövidség sok más esetében is. Az egész japán irodalom leg-szebb versét, amelyet szintén költőnő írt, »Békát«, mely japánul így hangzik:

*Furu ike ya
kawadzū tobikomu
midzu no oto.*

durván így fordítják:

*Öreg tóba
béka ugrott
s a víz loccsant.*

Nem veszik észre, hogy *Furu* nemcsak öreg, hanem őszit, láposít és barnát is jelent, tehát már az első sor értelme is az, hogy a mohos őserdőben, régi templom mellett szótéltő kis tó partján állt a költő. Körülötte minden csendes, nincs semmi zaj, semmi hang, némaság üszik a levegőben, mint a halál. És akkor a költő lába alatt megreeszen egy ág, a zajtól megriadt egy béka és a tóba ugrik, megtörve a lélek és a halotti némaságba merült természet csendjét. Karikák üsznek a vízen, aztan elsimulnak. Így támad az élet és így múlik el, ki tudja honnan, ki tudja hová. Gyönyörű vers ez, a világirodalom legszebb remeke és például egy angol tudós mégis azt állította róla, hogy butaság. Mert nem vette magának a fáradságot, hogy megtanulja: *midzu* nemcsak vizet, hanem forrást, életvizet, életet is jelent.

Amikor a japán költészet megérett a regény befogadására, a prózai irodalom talán még a versnél is jobban felvirágozott a kis feketehajú japán asszonyok tolla alatt. A cseresznyevirágos lány lírizmusból és a buddhista képzelet szabad csapongásából egészen új, addig ismeretlen műfajt támasztottak ezek a nők, mely tökéletes regény volt már akkor, ezer évvel azelőtt, hogy az európai irodalom újra felfedezte ezt a szép és ma már nélkülözhetetlen műfajt. A japán asszonyok úgy hívták történeteiket: *Monogatari*. Az első ilyen a »*Taketori-monogatari*« egy gyönyörű leánykáról szól, akit egy öregasszony talált bambuszszedés közben, házába fogadott és viruló hajadonná nevelt. Őt herceg versenyzett a gyönyörű leány kezéért, de ő csak ahhoz akart férjhez menni, aki teljesíti kívánságát. Az egyik herceget Indiába küldi, hogy Buddha szent eszójét hozza el neki. A másikat Kinába, a Pung-Lai hegyre, az aranyfa egy drágakőgyümölcs ágáért, harmadikat az egérbőrből szőtt tűzálló ruháért, a negyediket egy gyöngyszemért, melyet egy sárkány nyelt el, az ötödiket feszekagylóért. Végül maga a császár jön érte és amikor őt is kikoszorúzza, az udvari őrség erőszakkal akarja elhurcolni. Ekkor azonban égi lények jelennek meg és a lánykát az ámuló katonák közül felemelik a holdba, igazi hazájába. Milyen gyönyörű jelképe ez a regény a légiesség, a szerelemben teljességre vágyó asszonyiségnek.

Egy másik regény, a remek »*Ize-Monogatari*« a legendás szépségű *Narihira* költő 125 gálans kalandjáról szól. Szenevedélyes hangú asszonyíró műve, más nem is tudta volna százhuszonötödik században festeni a

szerelemet. Természetesen asszony írta a legkitűnőbb monogatari is, a hatalmas *Fuzsivara* nemzetségből származó *Murasaki Szikibu*. A regény címe: »*Genji-monogatari*«. Tárnya a gazdag és nőbolond, egyre szerelmesködő Genji herceg élete, aki alapjában véve nemes és jó lélek és aki a léhaságoknál nagyobb dolgokra van hivatva. Soha a világirodalomban így férfialakot még nem festettek meg, ennyi mélységgel, szeretettel és hozzáértéssel. A férfiak önmagukról vagy férfitársaikról nem tudják úgy megsejteni a lényegét, mint a szerelmes asszony írása a férfiaság igazi vonásait. *Szikibu* asszony olyan magas erkölcsi befogással és olyan finom művészettel rajzolta meg a herceg alakját, hogy az nem egy tekintetben a halhatatlan hindu költeménynek, kései utódjának a »*Lalitavis-tara*« hőskölteménye Buddhájára emlékeztet. Az első évszázadok irodalmi virágzását az idők fordultával felváltották a *hősi mondák és harci énekek*, amiben már a férfiak vitték a vezérszerepet és férfirőkök írták őket. De soha nem szüntek meg a japán nők komolyan, tehetségesen és avatott kézzel művelni az irodalmat és később, a naiv eposzok idején, amikor vak énekesek járták be az országot és az ezüstségszerű *Biva* muzsikájának hangjai mellett zengtek a diadalmas, új, hősi monogatariak, akkor se lehet már kitörölni a japán irodalom sok évszázados fénykorát, a finom tökéletes művek idejét, amikor az irodalom kizárólag asszonyírók és költőnők kezében élt.

Geszteiyi Nagy Zoltán

Szegény ember tehénkéje

Írta: TÁBOR ISTVÁN

*Köröt rág a kopár telken
S fürtös szakálla remeg,
Körülötte hancurozó
Maszatos gyerek sereg.
Feleltük a piros Nap csüng
S fátlyat szövöget a por,
A külváros egy füsttel mart
Óriás kecskeakól...*

*Szegény ember tehénkéje
Puha mezőre vágják,
Hol a sazaos füvek selme
Pergő harmattól ázik...
Hol vadjácint a magas ég,
Min aranylepke legel,
Hol a kecske mekegésre
Szendülő bokor felel...*

*Mostoha a kopár telek,
Mint a gazdája sorsa,
Mely a kender pályváját is
Fonnyadt araszra fonta.
Köröt rág és — bolond jószág —
Gyűjli a meleg tejt,
Mint az utca piszkából most
Rongyos suhanc a szenet...*

*Hogy ne fájjon annyira itt
A megvert élet álma,
Püros örömeiket víszen
Gyermekek mosolyába...
Es új ember nő a tején,
Ki bátran vallja hitét,
Ki füstös gyarak fölé
Emeli a csodás szívét.*

IZSÁKY MARGIT

MEZITLÁBAS RUHÁK

Az idei nyári szezonnak azok a kedves ruhái, amelyekhez nem kell harisnyát húzni. Bizony, meztillábas ruhák ezek. Harisnyakímélés és barnára süített lábszár a jelszó. A lesült lábokról gondoskodik a jótékony napsgár, sajnos, a ruhákat nem lehet ilyen könnyen előállítani...

Napról-napra egyszerűbbek. Vigyázzunk, nem szegényesek, csak egyszerűek. Csinosak, fiatalosak, kedvesek. Nagyon tarkák: és akkor a szabásuk végtelenül egyszerű. A sima anyagokhoz egészen kevés díszítést és valamivel bonyolultabb formát engedélyez, a nők mindenkor legfőbb parancsnoka, a Divat.

Szerencsére az idén ez a «háborús» divat kébeiben kedves, ötletes.

Kedvencünk, a végig gombos ruha, melyet már sokszor eltemettek, még mindig nem múlt ki. Sőt. Fénykorát éli. Tessék csak megnézni azt a végig gombos imprímé lenvászon ruhát, ha akarom fürdőhelyen, uszudába, kirándulásra — kalappal, keztyűvel pedig a városban akár délutánra. Ezeket a tarka lenvászon holmitak nem díszítik semmivel. A gomb is saját anyagával van behúva.

Hasonlóképpen használható — akár két-féle anyagból, régieből és újból is előállítható — az a petyyes ruha, amelynek a blúzához kis petyyes a mellény. Természetesen a kék-fehérpetyyes és a piros-fehérpetyyes az ősi, igaz petyyes, de ezen a téren már kicsoda változatok vannak! De legfránsabb színkeverékekkel, zöld-kénsárgával, bozódsárgával, lila-zölddel, az embernek égnek áll a haja, ahogyan így hallja. De ha finom az anyag és főképpen ha jól áll, a viselője haj- és arcszínéhez, akkor a legvadabb összeállítás is sikerül.

Nem kell a shortól félni. Nem is olyan borzasztó! Semmiesetre sem olyan borzasztó, mint amennyire szeretnék sokan, hogy legyen... Természetesen, ha valaki arasznyi nadrágcskába bújik és méghozzá haragosan bő a szára, amelyet minden szellő megmozgat, hát akkor ez a short több mint kurta. Szemérmélet. De a rendes, egyenes szabású nadrág, vagy pláne majdnem szoknyaszerű short, kedves is lehet. És nem megbotránkoztató. Különösen fürdőhelyen a helyenvaló és főképpen karcsú és fiatal nőknek... Mert édesen töltött kis galamb úgy hatványt kilón felül, hát az bizony ne bűjjen rövid nadrágba...

Elérhetetlen álom a shantung ruha és a shantung kosztüm. A valódi shantungot is vadásszák a városban, mint a kartont. Egyformán elérhetetlen mind a kettő. A karton

azért, mert olcsó és már nincs, a shantung azért, mert drága... Ebből van még, de csak azok számára, akik huszonnegy pengőt is megadnak méteréért. De van hatvan pengős is. Olyan mint az arany cigarettatárca: de éppen olyan érték is. Mert akár kosztüm, akár ruha, tíz-tizenkét év múlva, valamilyen formában még megvan, legfeljebb többszörösen átfestve, a végén Cilka tántának fekete nyersselym blúz lesz belőle. Leginkább a nyersselym shantungot ajánlhatom, azt még idővel át lehet egy világosabb, majd egy sötétebb színre festeni.

Keresztbecsisok parasztszoknyát is sokat látunk a mulhethi divatbemutatókon. Mert ma már a parasztszoknyát is épp úgy bemutatják a nagy divatszalonok, mint azelőtt a kisestélyit, nagvestélyit és versenyeznek egymással, melyiknek van eredetinel-eredetibb kreációja. A helyzet most az, hogy már nemcsak kartonból és lenvászonból, hanem impríméből, sőt kockás-mintás taftból is kezdnek parasztszoknyát viselni.

E heti petyyesünk fehér madeira-gallért viseli fehér zseb és szegélydíszsel. Ez a díszítés mindenütt azonos fehér madeira anyag. Az a bizonyos svájci hímzés, amelyből anyáink maganyokú, halcsontos blúzokat viseltek, később pályapáncra és kisbaba takaróra száműzték, majd rábizonyították, hogy csak paraszti alsószoknyába való. Most akár gépi, akár kézi, legfőbb díszje az elegáns ruháknak. Nem tudom eleget ajánlani, hogy minden asszony nézze át a rongyoszkáját. Micsoda ritka becses leletek bukkanhat! Kár lenézni a háromszor átalakított és kétszer átfestett holmit, kár fiók mélyén heverni engedni a régi finom hímzés és csipke darabokat.

A csikos vászonruhák megint előbújtak. Amennyiben valódi lenből van, érdemes egy fatalpu kis olcsó szandált venni hozzá, mert egy ilyen, mondjuk rózsaszín és sötét-kék csikos kis ruha, sötétkék szandállal városban még delután is helyén való viselet. Amellett elmondhatja magáról azt, amivel a mai ruhák nem dicsekedhetnek. Karcsusít, Szóval feltétlenül néli:ül viselhető. Nagyon jó összeállítást lehet régi és új holmikból összeszedni nyárra. Például, egy sötétkék vászon, vagy könnyű szövet kosztümkabát-ot viselhetünk kék-fehér, piros-fehér csikos angol ruhát és ugyanakkor egy bármilyen virágos, vagy pöttyös kis délutáni ruhához is megfelelő kiegészítő ez a vászonkabát. Természetesen csak akkor, ha valamilyen kék szín előfordul a virágokban, vagy pöttyösben is, úgy, hogy nyugodt lelkiismerettel kéki cipőt is fel lehetne venni hozzá.

A szoknya-blúz összeállítás mennyire divat, arra ékes példa ez a nagyon elegáns csikos szoknya fehér blúzzal, amelyen a csikos selyem anyagból van a gallér és a kélő. Ez már úgynevezett nagy ruha, hiába egyszerű a szabása és állítható aigolos az anyaga, ezt már nem illik — és nem is kell — délelőtt felvenni. Este akár városban, akár fürdőhelyen jó lélekkel helyettesít egy kisestélyit. Talán majd az Anna-báira. Vagy kimondottan fürdőhelyre, oda, ahol a taxi nem kérdés, ahol nem szólják meg a kislányt, aki földet seprő ruhában megy haza reggel felé a mamával és a gavallérokkal. És főképpen ott nem lesz probléma a nagvestélyi, ahol — nem kényelmen. Tehát: kisebb összeállításokra, nyáron, vendégelőre cigányt hallgatni, kisebb mulatságra, megmarad a finom és mégis angolosan ható selymruha.

Asszonyom

a szépsége, a sikere függ tőle

Nem mindegy

hogyan milyen púdert használ!

Nagyon kevés nő fordít megfelelő gondot púdere kiválasztására, pedig az összes kozmetikumok közül éppen a púder az, amely a leghosszabb ideig van az arcon és így a legtovább fejti ki káros vagy jótékony hatását. A zsíros arcbőrű nők könnyen választhatnak púdert, mert ezek általában száritanak és így megfelelnek a zsíros arcbőr követelményeinek, különös gondot ez a kérdés csak a száraz arcbőrű nőknek okoz. Régi panasz ugyanis, hogy az érzékeny arcon a púder általában nem tapad és nagyon hamar leperog, — hányszor halljuk, hogy a száraz arcbőr a púder alatt fájdalmasan húzódik és milyen gyakran látunk „kíméselt” arccokat, amelyeken a púder pikkelyszerűen hat a bőr szárazsága miatt stb., stb. Szükség volt tehát egy olyan púderre, amely számot vet a száraz arcbőr természetével és összetételével kifejezetten a száraz arcbőr követelményeihez igazodik. Ilyen a

Hormocith

P U D E R

Mik a Hormocith púder különleges előnyei? A legtovább púder egyaránt jó zsíros és száraz arcbőrre, a Hormocith púder kifejezetten a száraz arcbőr számára készült.

A „Hormocith púder” a legszárazabb arcról sem perog le.

A „Hormocith púder” egész nap kitűnően tapad.

A „Hormocith púder” a Hormocith B. krém hatóanyagát tartalmazza és állandó használat mellett sem szárítja az arcot.

A „Hormocith púder” végtelenül finom szitálása folytán nem tömi el a pórusokat és nem okoz a bőrön pattanásokat vagy mitesszereket.

A „Hormocith púder” nem csinál pórusokat. A „Hormocith púder” szinte láthatatlanul tapad a bőrre és sohasem kelti a kikészítettség látszatát.

A „Hormocith púder” művészi színei a legszárazabb arcnak is egész nap azt a hatásos kikészített adjak, melyet oly gyakran irigye-lünk jól állt hölgyeken.

Asszonyom, az Ön számára is van tehát megfelelő púder, amely a legérzékenyebb arcnak is biztosítja a hatásos megjelést, a tökéletes kikészítést s azt a fiatalos, üde arcot, amelyet eddig a száraz arcbőrű nő oly nehezen és fájlón nélkülözött. A „Hormocith púder” beszerezhető szaküzletekben. Nagydoboz 5.12, lakarektdoboz 8.53 P. Magyarországi főraktár: Dr. Blitz Drogéria, Budapest, Vilmos császár-út 23/a.

A MESSZI LÁNY

Nem azt keressük, ki itt áll szerényen
Tudott dolgok közt s olyan egészen,
Mint bárki más. Megtűnt kabát,
Vagy könyv, melynek minden sorát
Már ismerjük beléve.
Aki keresünk, nincs is talán,
Kék köd ringatja. Titok, talány,
Akár a vágy, a messzi lány
S az Óceán zenéje.

A messzi lány, az ismeretlen,
Szívünk rejtett, elérhetetlen
Álmokba vésett fellegvára,
Örzött kínese, bűvös Mekkája,
Őrök mese, a nagy esoda,
Kíért a verset ostromoljuk,
Kíért a sorokat daloljuk,
Kíért a mákat meglátjuk,
Ki nincs és nem is jön soha.

z. CSUKAS IREN

Mióta ez a jóslat felelmetes pontossággal látszott beteljesülni, Josephine úgy érezte, ismeretlen, misztikus világ árnyai suhogják körül s ez halálosan izgatta. — Ha léteznek jóslatok, mért ne léteznének rossz jelek is?! — mondogatta magában s a Tuilériákba érve a ceremónia után, zokogva borult leánya karjaiba. Hortense végaszalta, de szegény új császárné mindjomban kétségbeesett. Környezete már orvos akart hívni, mikor ragyogó arccal lépett anyja szobájába Eugéne. A gyűrű eltűnéséről értesülve, visszatért a templomba s nem nyugodott, amíg meg nem találta a pápa ajánlatakát.

HORTENSE, A CSÁSZÁR KEDVENCE

TÖRTÉNELMI REGÉNY

IRTA BÁCSKAI MAGDA

V. FOLYTATÁS.

I. Napoleon udvarának legbájosabb asszonya Hortense hercegnő. Színei oly üdék, hogy sose használ rúzt vagy püdet. Magas, karsú alakja, formás karja, vállá ideálja az új divatnak, mely ép oly hosszú, keszerves bimbózás után virágozott ki, mint a Császárság maga. Josephine emlékszik még e divat gyermekéveire. Emlékszik, milyen volt azon a tavaszon, melyen ő Fontainebleauból Párizsba költözött.

A város házi, terei ép ekkor csinosodtak, tisztultak nagy vihar, a forradalom után. A régi üzletek helyén újak épültek. Kirakataikban furcsa kis kalapok csücsültek. Idegen szépszasszonyok új pótnyagokból készült új ruhát viseltek. Hátrafelé-gömbölyödő, uszályos ruhát, melynek dereka oly magasra csúszott, hogy az őv arasznyira a mély kivágás alatt fészkel. Fehér muszlinruhák alatt egy szál rövid kis alsóneműt viseltek az új hölgyek, mondván, hogy így eslekedtek a görög istennők is, kiknek divatját utánozták. Mert bár a Forradalom elvihartott, izlése, a klasszikus izlés a levegőben vibrált továbbra is.

Az új divathölgyek az Olimposz dómáira gondoltak, ha ruhát csináltattak s rájuk gondoltak akkor is, mikor takarékoskodni óhajtván a méregdrága ruhaanyaggal, ott takarékoskodtak, ahol az istennők szoktak: keblükön.

Soha annyi merész dekoltázt, amennyit ezen a nyáron látott Josephine!

Am az istennői merészség tetszett a férfiaknak, akik maguk is másként öltöztek, mint hajdan, a Palais Egalité árkádjai alatt sétálva figyelte őket Josephine. Tetszett neki a csinos frakkjuk, szűk pantallójuk, kócos, „szélfútta” frizurájuk. Őszinte nő volt. Nem tagadta önmaga előtt, hogy szereti a férfiakat.

Az ő kedvükért öltözött később is, mikor Barrashoz kapcsolódott s ő és barátja, a csodaszép Tallienek lettek a divat irányítói...

Később, a konzulátus idején, Josephine egyedüli diktátor maradt s a divat kis birodalma majdnem annyit köszönhetett neki, mint Bonaparténak hazája... Akár Franciaország, lecsillapodott, lehiggadt a divat is. A légeztetabló kivágások eltűntek. Josephinenek sikerült ránebasznie a ruhákat, még pedig ott, ahol valaha távollétükkel tűntettek: a hölgyek keblén. Ennek következtében kisebb lett a kivágás, világ meztelen karokra apró gömbüjüket telepített s a nők alakjához arányosította az uszályt, mely törpék után is két méternyire kigyózt mindzeideig.

Minél hatalmasabb lett Bonaparte, annál vídámabban szaporodott a hölgyek fehéreneműje. A konzul nem szerette az átlátszó nőket. Még kevésbé kedvelte muszlinjukat, mely Indiából származott s a gyűlölt Angliát gazdagította.

— Tüntesd már el ezt a rongyot! — mondogatta Josephinenek s hosszúsán rántott egyet

fehér muszlinruháján. — Hozd divatba a francia anyagokat!

De a törékeny Josephine-en elragadóan hatott a muszlin. Könnyű, hosszú lépteit felhőszéren kísérte lenge, fehér ruhája. Tudta ezt s ragaszkodott a boldonsz divathoz, melyet még boldonszabban kreált, szerelmjárta ifjúsága éveiben.

Bonapartéval azonban nem ellenkezhetett senki. Egy szép napon behozatalt tilalommal sújtotta az indiai muszlint. A nők feljajdultak. Megfogadták, hogy nem mennek az utcára, míg Bonaparte vissza nem vonja gonosz tilalmát.

Esküdöztek, fogadkoztak... s félév múlva sohasem álmódott virágzotnak indultak a francia selyemyárak.

Világos, könnyű lyoni selymek, komoly, nehéz brokátok, pókhálóvékonyágú marlyi csipkék jöttek divatba s az új anyagok kedvéért megváltozott a ruha is. Mire Bonaparte trónra került, kivirágzott az „Empire” divatja... A császárság, Hortense hercegnőé.

Hosszúlábú, karsú, magas termetén tökéletesen állt a szűk selymruha, melynek öve a kebel alatt volt, uszál্যা legyezőszerűen bővült hátul.

Szép karjain szűk selyemujj feszült. Hosszú nyakát, telt vállait csipkéből készült álló gallér keretezte, ruhája kivágása mentén futó gallér.

Úde színeit nem homályosították el a nehéz selymek, az aranybrokátok, melyek megsemmisítették Josephine hervadó szépségét. Nem csillogtak túl az ékszerrek, melyeknek ragyogásával neveltséges versenyre keltek Napoleon brünett nővérei. Igaz, Hortense csak a kámeákat kedvelte s a szelidfényű gyöngyöket. Csillogó köveket csak fejdíszként viselt s a kövek úgy összeolvadtak haja aranyával, mintha az

természetes foglaltak lenné. Főerőssége mozgása volt. Ha táncolt, megálltak s körje gyűltek a többi párok s úgy bámulták. Hortense csillogó szemekkel, mosolyogva folytatta a táncot, mikor ez először történt, de hamarosan megtanulta, hogy sikereinek nem szabad örülnie. Louis haragosan várta a teremajtóban s hazaküldte.

Mióta hercegi rangra emelkedett, még bosszúsabban zárkózott el az emberekől, mint hajdan. Magas pozíciója jó kifogás volt arra, hogy feleségétől eltávolíton minden vidám, fiatal férfit vagy asszonyt. Udvartartását öreg urakból, idős hölgyekből válogatta s valamennyiük közül ő volt a legsavanyúbb. Régi baja a legkönyörtelenebb kérék dacára se javult. Mindirkábbban jelent meg bálókán, estélyeken s otthon tartotta volna feleségét is, ha ez ellen céslen fel nem szólal Napoleon.

Hortense egy este udvarhölgye társaságában indult bálba ismét. Ezüsttel átszőtt rózsaszín brokát ruhát viselt s ékszer helyett virágot. Szép volt s mert érezte, hogy szép, vidám is volt. Táncosai egy percre se hagyták pihenni s végül, mikor kedvenc táncára került a s, kiürült körülötte a terem. Hortense boldog kábultalban suhant tova. A zene elringatta, megfedkezett a sívárságról, amely az életében tántogott.

— Bár sose kellene megállnom! — gondolta, de a zene ebben a percben elhaltak s a terem egyik sarkából lelkes taps csallant fel. Hortense odanézett. Szívverése elállt. Aki tapsolt, nem volt más, mint a fiatal tiszt, akit Boulogneban látott a díszszemlén. Olyan magas volt, hogy könnyűszéren nézett át az emberek fején, mégse látott eleget. Épp abban a percben lendült egy székre, mikor Hortense feljé fordult.

— Flahaut barátom igen lelkes — nevetett Hortense táncosa.

— Flahaut... Flahaut... — visszhangzott Hortense szívében a név, melyet Boulogneban nem mert megkérdezn.

— Flahaut... — dalolta a zene.

— Flahaut... — suhogták a selymek s Hortensenek úgy tűnt, elhagyta Párizst, a palotát, a termet... Ismeretlen dimenzióba suhant át táncosával, új világba, ahol a boldogságot nem Feledésnek hívják, hanem Egymásratalálásnak.

— Milyen szépet álmódtam! — gondolta másnap reggel, mikor fölébredt, de csakhamar rájött, hogy a bál, a tánc, a fiatal tiszt tapsa valóság... s kimondhatatlan szomorúság fogta el.

Mit remélt a szerelmetől? Mit adhat ennek az életvidám fiúnak?... Csak bajt, csak bánatot...

— Életfogytiglan elítélt rab vagyok... — gondolta. — Csak fényjeleket adhatok a boldog, szabad embereknek, csak messziről intégethetek neki... Szabad-e magamhoz láncolnom ezt az embert, aki szép és fiatal!...

Hetekig nem ment sehová, hogy ne találkozhasson Flahautval. Elmaradása miatt nem kellett kifogást keresnie. Mindenki tudta, hogy Louis egészsége rosszra fordult. Orvosa ismét a pirenusai fürdőket sürgette s Louis ezáltal nem szabadkozott. Annyit szenvedett, hogy a gyógyulás érdekében hajlandó volt mindenre. Hortense magára maradt... Tavasz volt körülötte... Kertjének gesztenyefái egymás után gyújtották meg virággyertyáikat.

— Semmi okod arra, hogy elzárkózzál a világtól — szóló rá mostohaapja. — Bátyjád kerti ünnepegyt rendez birtokán. Azt kívánom, hogy te is jelen légy.

Hortense sose hallotta bátyjától Flahaut ne-

Várakozás

Mig én itt várok rá, talán
Pezsgő csillog az asztalán,
Kékes párában leng tova
Cigaretájuk illata.

Mig én irt élt epedek
S a kétség marja lelkemet,
Talán ő azt se tudja már,
Hogy van egy szív, mely rája vár.

Mig én sírok, neki talán
Mosoly ragyog az alakján,
Amelyet — jaj, mily gyötrellem —
Más szűrésül fel szerelmesen.

Mig engem szomjúság gyötör,
Őt fürdelt tán a gyönyör
Pirósló, mézes itala...
... Nem tudhatom meg ezt soha!

Mert hogyha lépte hangja kél,
Szívem már örömről zenél,
Féledve kétség, félelem,
— Mért késet! — dehogY kérdezem!

SZINOK MARGIT

vét. Jjédteben legszívesebben visszafordulna, mikor megpillantja a pázsiton három rózsaszín napernyő körében. Flahaut, aki kimagaslott az ernyők közül, ugyanolyan vidáman, kihívóan, elbűvölően mosolygott rá, mint valaha Boulogneban.

Hortense ezen a delátánon beszélt vele először. Szívdobogás nélkül, mert barátói közölték vele, hogy e kerüti ünnepély tulajdonképpen búcsúestély. Flahaut barátját búcsúztatták, egy szép lengyel grófnő, aki visszatér hazájába.

— Bátran szerethetem — gondolta Hortense megkönnyebbülten és mégis bánatosan. — A szíve másé, nem fog viszontzeretni...

Nem sejtette, hogy Flahaut vidáman búcsúzik barátjától. Rép megúnta a hűsége pisztét. A párizsi szépasszonyok azonban tudták ezt, alig várták, hogy a grófnő elinduljon s megvigasztalhassák a szép Flahaut-t...

Hortense az Operabalon látta viszont lovagját... Flahaut alarcot viselt és dominó, mint valamennyien, akik a nézőtérre alakított teremben táncoltak. Hortense páholyából is ráismert azonban. Szeme követte az elegáns maszkot, akit inceszkedve állított meg minden pillanatban egy-egy női dominó. De Flahaut nem állt meg. Tíz perccel Hortense érkezése után szemben ültek egymással a páholy kis vörös szalonjában.

Először voltak egyedül. Hortense társalkodója a páholy előterében maradt.

— Hercegnő, — szólt Flahaut halkán — tudom, vakmerőség, amit mondani szándékozom, mégis megmondom, hogy imádom. Azóta az első perc óta, mióta Boulogneban megláttam... Mint aki hirtelen a napba néz, úgy hűnyta le a szemét Hortense. Válaszolni akart, de ebben a pillanatban kinyílt a páholyajtó, belépett Josephine s mögötte a császár.

Két nappal az Operabál után megérkezett Louis. Szokásához híven: bejelentetlenül. De amit eddig nem tett még soha: hajnal tájban. Azonnali felesége hálószobájába sietett. Hortense álmából riadt fel.

— Ki az? — sikoltott s egy férfit pillantva meg szobájában, ájultan hanyatlott párnái közé. Másnap megbizonyosodott abban, amit rég sejtett, hogy anya lesz ismét.

Amilyen örömmel töltötte el ez a tudat, oly gyűlöletesnek érezte, hogy anyaságát államügyként kezelik majd ismét. Így történt és úgy gyermekéncél. Így fog történni most is. Hisz fia és jövődő fiai a császári dinasztia tagjai.

Szívesen engedelmeskedett hát Louisnak, aki azt kívánta, költözzenek saint-leui birtokukra, melyet nemrég vásároltak.

Ez a birtok, melyet nyári rezidenciának szántak, nem feküdt oly közel Párizshoz, mint Josephine kastélya, parkja azonban nagyobb volt, romantikusabb Malmaison parkjánál. Hortense kívánságára keveset szelidítették rajta. Nem irtották, nem ritkították nagy, árnyas fáit, melyek alatt özikék legeltek. Nem szabályozták kis tavát, melynek csillogó vizében halak cikáztak. A kastély hűs szobáinak fehér falain vígan játszott a napsugár s az ablakokon beintegettek a fák lombos ágai.

Ebben az üde környezetben agok házának hatott Louis udvartartása. De Hortensenek most jólesett az idős dámák, az öreg urak társasága. Jólesett a nyugalom is. Azt reméli: Saint Leu zöld esendjében könnyebb lesz a felejtés, mint Párizs zürzavarában.

Felejtani akart mindenórán és lemondani... Az elkövetkező

hónapok hebizonyítják, hogy nincs más út számára... Sohase szerethetne őszintén, nyíltan, tisztán. Bujkálnia, titkolóznia, rettegnie kellene. Louis feltékenysége üldözési mániává fajult.

Ha Hortense hölgyeinek sétál s néhány lépésnyire bemeleszkednek az erdőbe, mely a parkot határolja, reggelre eltűnik a kis ajtó, mely az erdőbe vezetett. Befalazták. Louis azt kívánja, hogy a világ a park faláig terjedjen Hortense számára.

Az udvarhölgyek únják ezt. Berándulnak Párizsba, de hamarosan észreveszik, hogy a városban ismeretlen alakok követik őket. Louis figyelteti, kivel beszélnek, kít látogatnak, hova járnak felesége udvarhölgyei.

Hortense örül, hogy Adéle nincs köztük. Sértené őt Louis viselkedése.

Egyetlen bizalmasa se lenne, ha nem látogatna el hozzá gyakran bátyja, Eugéne.

— Érti, hogy szükségem van rá — gondolja Hortense és bár sohase mondják ki Flahaut nevét, meg van győződve arról, hogy bátyja tud mindent.

Ilyen gyengéd, bizalmas rég volt a két testvér viszonya.

*

Minél lágyabb szellőkkel közeledik a tavasz, annál nyugtalanabb Hortense és annál szenvedőbb. Második anyasága nem ígérkezik olyan könnyűnek, mint az első. Nem csoda, hogy örömmel várja nevelőnyáját: Campan asszonyt, aki hónapok óta ígérgette, hogy meglátogatja. Meglepetésként magával hozta Hortense egyik régi kedves iskolatársnőjét, az amerikai származású Monroe Elisét, az Egyesült Államok későbbi elnökének leányát.

Régi barátói társaságában felvidul, felragyog Hortense. Mióta Campan asszony van körülötte, eltávoztak szívéből a sötét balsejtelmek, melyek második anyasága óta szakadatlanul gyötörték. Egy napútót márciusi reggelén kocsiakzni indul vendégeivel. Szalmakosárba elemőzsiát csomagoltat.

— Szabadban ebédelnék — jelentí olyan örömteli izgalommal, hogy Campan asszony szíve összezorul.

— Így örülsz annak, hogy egy öregasszonnyal, egy fiatal lánnyal ebédelsz? — mondja s magában ezt gondolja: — Ime a nő, akit az egész ország iryvel!...

A kirándulás zavartalanul kellemes. Bár Hortenset már csak egy-két hét választotta el

gyermeké születésétől, vidámnak, gondtalanul érzi magát. Ő is, a többiek is, vidáman szállnak ki a hintóból a kastély előtt. A két vendéget azonban különös meglepetés várja lakosztályukon: szekrényük, főlkájuk zára felcsúszta, holmijuk összetúrva, mindkettőjük komornája egy szobába zárva. Mikor úrnők kibocsátják őket, a lányok elmondják, hogy a házkutatást két ismeretlen férfi rendezte s mikor tiltakoztak e felháborító eljárás ellen, szobájukba tuskolták őket s rájuk zárták az ajtót. Később belépett hozzájuk az egyik férfi s ötvenre frankot ígért Campan asszony öreg szobalányának, ha megszerzi azokat a leveleket, melyeket Hortense hercegnő írt úrnőjének.

Komornáik elbeszélése hallatán sápadtan néznek össze a hölgyek. Most már értik, miért oly szomorú az ország legirigyeltbb asszonya...!

Második fia születése után sokáig beteg Hortense. Mire felkel beteggyábjából, olyan sovány, olyan átlátszó, mint egy szőszürű fehér róza. Gyenge még s amilyen gyenge, olyan félénk. Egyetlen reménye, hogy nem kell visszatérnie a városba: Saint-Leuban maradhat. Fél Párizstól, fél az udvartól, a kíváncsi szemektől, a gonosz nyelvektől...

— És felsz önmagától — mondja Eugéne, akivel szorongását közölte. — Pedig bátnak, biztosnak kell lenned, hűgöcskám, mert én se leszek melletted soká. — S Hortense sirt is, nevetett is, mikor megtudta, hogy Eugénet Itália vicekirályává készül kinevezni a császár.

Még pedig a közljövőhen, mielőtt hadbavonul régi ellenségei, az osztrákok, a poroszok s azok új hatalmas szövetségesei: az oroszok ellen.

Minden bizalmasa, rokona elkíséri a haretérré a császárt. Csak Louis marad otthon. Keserűen, sértetten, betegén.

Hogy némileg kárpótolja, Párizs parancsnokává nevezi ki a császárt. De — mint mindent, ami bátyjától ered — ezt a megbízást is kelletlenül fogadja Louis. Remegő szívvel fogadja Hortense.

Vissza kell térnie Párizsba, szándéka ellenére. A sors rendeli így.

— A sors, a sors... — zakatolják utazókoesija kerekéi, miközben a városba viszik.

Párizsi hálószobája asztalán levél várja Hortenset. Sose látta Flahaut írását, mégis tudja, hogy ő küldte a levelet. Mit írhat, mit mondhat, mit kérdezhet?... Hortense felbontatlanul őrzi a levelet estig. Oly jó azt hinni, hogy Flahaut írta... Oly fájdalmas volna, ha kiderülne, hogy nem tőle a levél. Brokát rediküljéből napernyője ránciba rejti a levelet, majd divatos kis ibolyamuff-jába s végül selyem alszoknyájába zsebébe. Éjfélre jár, mire unalmas diszvacsera után felbontja.

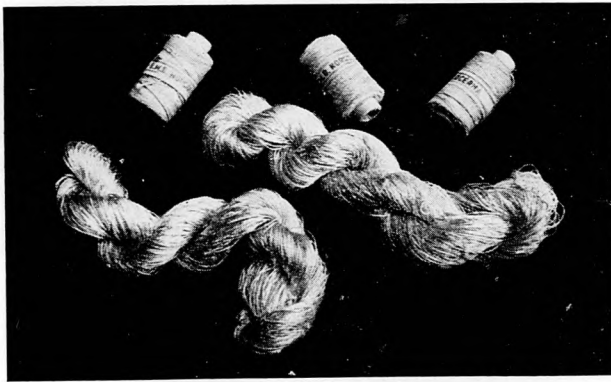
Nem esalódot. A levél Flahaut-tól jött... Mit ír, mit ír?

Csak annyit, hogy tudja, mennyire nélküli Eugénet. Veleérez, osztja szomorúságát.

Ennyi a levél. De Hortense számára felragyog a világ.

Néhány hét múlva sógornőjét látja viszont Flahaut. A lengyel grófnő távozása idején Caroline is lelkesen vigasztalta őt. Lelkesen — s a rossz nyelvek szerint — hatásosan. De Hortense saint-leui magányába nem jutott el a nagyvárosi pletyka... Párizsba érve meghallja ugyan a sűgátbűgést, de nem heredit rá. Artatlanul, tisztán akarja szeretni Flahaut-t, mint a csillag az égboltozatot.

(Folyt. köv.)

Horgolócérna és műselyem-gyöngyfonal. A horgoló műrostmentes, liszta cérna ekrű színben, 30-as vastagságban kapható, 1 orsó P 1.92. A műselyem-gyöngyfonal világos ekrű színben, 8-as vastagságban, 1 matring P 2.— Ezenkívül kapható még tiszta céna-gépműzőfonál fehér, 60-as vastagságban. 1 orsó P 3.— Megrendelhető a vásárlási könyv beküldése ellenében a Muskúti Kézimunkaboltban. Budapest, IV. kerület, Régiposta-utca 12. szám és Szeged, Kárász-utca 3. szám.

Új könyvek

„RÓZA LEÁNYASSZONY“

Ignác Rózsa, a művészi ízlésű, kitünő író, lapunk munkatársának most megjelent *Róza leányasszony* című hatalmas regényalkotása a magyar színeset mult századéleli, legizgalmasabb és legküzdelmesebb hőskorát melyen átértett áhítattal hozza az olvasó elé. Ez az emlékezés a színművészet lelkes és hős apostolaira ma is leggyőzhetően és titokzatosan nagy hatalom. Az emlékezés szívdobogásával járunk azoknak a felejtetetlen nyomdokain, akik a magyar nyelv csiszolását, a színművelődalmak a nyugati gondolkodás színvonala emelését érezték hivatásuknak.

Megállít a regény multból átsugárzó két főhős: Laborfalvi Róza és apja, laborfalvi Benke József főfőszékely családomból megismert plasztikus mintázott, frissen megjelentet alakja, akik mellett olyan értékek asszisztálnak, mint Lendvai Márton, az élet és a színpad Don Juanja, Róza leányasszony gyermekeinek apja, Déryné, a nemzet pasztírtja, Szigligeti Ede, az első sikeres magyar színpadi szerző, Kántorné, a nagy tragika, Petőfi, mint pesti újságíró, Jókai, a költő, Laborfalvi Róza férje, Egrysz Gábor, a megajuló magyar színjátszás lelke és még sokan, akiknek sorsa a magyar színművészet szolgálatára. Ők főszereplői a magyar színjátszás és szellemi fölemelkedés perzelőn forró korának. Fantasztikus eseményektől duzzadó az anyag. A nemzedékeken át örökölt, kihűlt kortörténelmi emlékek nyomán gyűjtött ezerszínű mozaikokból valószínű éreztetően, írói erejének teljességével írta meg ezt a hatalmas arányú művet Ignác Rózsa. Az igazi író legszorosabb egységét, erdélyi származásának fényes címerét véste rá.

Ignác Rózsa az élet színjátékát játszátja el emberfeletti méretű szereplőkkel regényében, akik a magyar színjátszás megteremtésére és nagy szenvedélyek ábrázolására voltak hivatottak az életben és a színpadon. Ez a regény is olyan káposc a multtal, ahová vissza kellett térni az íróknak és olvasóknak, mint a madárnak a fészékére. A regény meleg otthona az emlékezésnek. (A Donte-könyvkiadó kiadásában jelent meg.) **b. e.**

„ISTEN FEKETE BÁRÁNYKÁI“

Izasky Margit, a kitünő újságíró, lapunk munkatársának most megjelent új könyve: *Isten fekete báránykái*, megdöbbentő és keserű vádirat a mai társadalom ellen. Ez a „riportsorozat a nagyváros árnyékából“ a periferiák gyermekpalántáinak tragikus sorsát rajzolja meg, a pácienseivel együttérző lélekropon biztos diagnózisával, de az okok feltárását sem hanyagolja el, kimondván a lesújtó ítéletet, hogy „a gyermekek vétké a felnőttek büne“. Új, bátorhangú, merész és igazságos írás Izasky Margit könyve. Szívből gratulálunk a kitünő újságírónak, hogy hozzá mert nyúlni ehhez a kényes kérdéshez, amelynek megoldása nélkül a magyar jövő elképzelhetetlen.

„BÁRÁCK“

Egyed Zoltán, a kiváló szerkesztő és szinkritikus Báráck című új regényében széttepi a táncosnői csillogás flitteres jüggönyét és megmutatja valódi arcát annak az izgalmas és értéktelen életnek, ami az iryiglett láncművésznők ajgonhaszolt hétköznapja és ami után, fájdalom, titokban oly sok leány-szó vágyakozik. Az újságíró briliáns tolla

CSALÁDI KÖR

HIMEN-HIREK. — Eteli Ilona és szödemeteri dr. Nyers J. Zoltán m. kir. pénzügyi fog. örök hűséget esküdött a szombathelyi püspöki székesegyházban. — Cikk Mária és Pintér Andor m. kir. mérnök házasságot kötött a pápai plébániatemplomban. — Szabó Erzsébet, Szegvár és Hegedűs Gyula műszaki tisztviselő, Budapest, Szentesen házasságot kötött. — Káman Rózsi tisztviselő, Zalaegerszeg és Ráth István m. kir. őrmester, Keszthely, jegyesek. — Pálfi Pannika és Kozicz Mihály m. kir. gt. főhadnagy örök hűséget esküdött a győri székesegyházban. Tanúk voltak: vitéz Rác László igazgatótanító és Horváth Zoltán m. kir. főhadnagy. — Karap Gizella okl. tanítóné és Balogh Zoltán iparisk. tanár örök hűséget esküdött a debreceni ref. templomban. — Kucsorka Tereska és Schlosser Sándor Ferenc a vécseri r. k. templomban házasságot kötött. — Hadik Ilonka és Tóth Lajos MÁV-tiszt Felsőzsolcán házasságot kötött.

A SZÁRAZ arcbrőnél nagyon fontos a megjelölt puder. A Hormocith puder kifejezetten a száraz bőr számára készült és a legszárabb bőrnnek is egész nap azt a gyönyörű kikészítést adja, amelyet oly gyakran iryigyelünk joldpolt hölgyeknek.

ÚJ KISMAGYAROK. — Vitéz Szabó Zoltán és nejnének, Nemeskötű, Zoltán nevű fiuk született. Keresztzüllők: ifj. Puxbaum Jenő és neje, Csillaghegy. — Hegedűs Sándor és neje Dömötör Jolánának, Rózahegy, Évike kislányuk mellé Sándor Károly László kisfiuk született. Keresztzüllők: Faluhelyi Géza kórállatorvos és neje Pintér Juliska, Dunaföldvár és Dömötör Magdika, Dunaszentgyörgy. — Dr. May Károly adóik. jegyző és neje Szerdahelyi Paulának Ildikó Erika kislányuk született. Keresztzüllők: Király József postafőtiszt és neje Szerdahelyi Margit, Ipolyás és Khin Aladár tanító és neje May Anna, Püski. — Dr. Radnai Nándor m. kir. állatorvos, tart. m. kir. állatorvos főhadnagy és neje Farkas Gizellának, Máramarosziget, Péterke nevű kisfiuk született.

mindvégig izgalmas mese keretében pergeti a cselekményt, hogy elmondhassa mindazt a keserű igazságot, amit a megszédült pillanók csak akkor vesznek észre, amikor hawvas szárnnyak már megpereszledtek. Szükség volt erre az őszinte, teleplező könyvre, hogy a magyar közönség beletekintszen ebbe a csillogó dzsungelbe.

«A LEVEGŐ TITÁNIAI»

Farkas István, lapunk kitünő munkatársa a repülés glóriás hőseiről: Mölders-ről, Galland-ról, Werra-ról, Wick-ről, Udet-ről, Mussolini Bruno-ról, Balbo-ról és a most folyó világháború légi titánjainak lélekzetállító harcairól írt hatalmas munkája nemcsak az idei könyvnap legnagyobb szenzációja volt, hanem megérdemli, hogy minden magyar család könyvtárában helyet találjon. A pompás kiállítás, dúsan illusztrált vasok kötet a Centrum-kiadóval állat kiadás. Új idők új szavát idegi be az egész világ és Farkas István ezt az új szótval szöglaltatta meg a regényíró színes, csengő hangján *A levegő titánjai* című munkájában.

«FEKETE VÁROS ALATT»

Tábor István, akinek köllői munkáit egyre többen ismerik és szeretik, vasnőlk munkás a csepeli gyárban és eszlénkint vetette papírra érzését, amik ebben a veszkötelben kaptak nyomdajesteket. Újserző, bátor költeményeiben a magyar munkás örömeit és bánatát szöglaltja meg. Izmos poétai tehetsége egyre szebben, markánsabban bontako-

Színházi esték

«Prometheus teremtményei.»

Millos Aurél egy bécsi levéltár poros papírcím rákadat az 5—6 soros leírásra, amely nem is dió, inkább csak magyorrőhében mondja el Vígano mester egykori balettjének kurta meséjét. Ebből aztán gyönyörűséges táncposzt írt, amelyet külföldi sikerek után a mi Operaházunk is bemutatott, még pedig Millos Aurél személyes vezetésével. Mitológiai alakok szerepelnek a táncmesében, Prometheus, a titán, Pán, az erdők istene, Apolló és az összes műzások, de azért ennek a balettnak a mitológiához semmi köze. Rövid mondanivalója az, hogy a művészetek megemésítik az embert, meséje pedig nem több, mint ennyi: Prometheus titán agyagból embereket formált, nőt és férfit, azokat életre is kelti, de mivel nagyon atrombák és léleklelőnek, ő és Pán elviszik a két ormótlán figurát a Parnaszszura, ahol aztán Apolló és a műzások megtanítják őket a művészetekre és megtanítják őket — éreznii... Mindezt káprázatosan szép színpadi képbén, színek kavargásában és a beethoveni muzsika zengésében mondja el a táncköltő. Segítője a színpadképek tervezője, Oláh Gusztáv és a pompás karmester, Ferencsik János. Prometheus titán zord erővel ábrázolja a tehetséges Csányi László, Vera Ilona és Sallay Zoltán pedig az agyagemberpár meglevenését bravúrosan éreztelteti. Apolló megszemélyesítője, Zsefnyvi Károly mintha a klasszikus tánc világát hozná vissza a maga teljességében a színpadra. Brada is kitünő táncalkatást produkál, mint Pán, a műzások közül pedig kiemelkedik Ottorubay Melinda, aki Terpsichorét, a tánc műzáját személyesíti meg. Szerepe mostohán van kimérve, túlmostohán ahhoz, hogy egy táncjátékban ő — A Tánc. Bartos Irén tündöklő tánctechnikája emelkedik még ki a műzások karából, de dicsőretnel kell megemlítenünk Kálmán Etelkát, Horváth Margitot, az igen tehetséges Tatár Zoltánt és Patócs Katát is. **B. I.**

zik ki és azt hisszük, nem tévedünk, amikor a magyar líra további fejlődését a Tábor István-féle friss, népi erőktől várjuk és reméljük. Versköltete legálabbis feljogosít erre a bizakodásra.

„ARANYORSZÁG REJTELMEI“

Donász Ferenc az ifjúság számára írt kalandos regénye, amely évtizedekkel ezeltől egyike volt a legnagyobb könyvsikereknek, ifj. Donász Ferenc dr. átdolgozásában új kiadásban jelent meg. Csodálatos, hogy Donász régen írt munkája úgy tudománys felkészültségével, mint a történet izgalmaságával ma is mennyire aktuális. Tudjuk, hogy mennyi ebben az átdolgozó érdeme és köszönetünket küldjük ifj. Donász Ferenc dr-nak, hogy újra a könyvpiastra segítette az Aranyországi rejtelmeit. A könyv a Hungaria Könyvkiadó kiadásában jelent meg.

„BUDAPESTEN AKKORIBAN“

Az 1848—49-es főváros igazi arcát tükrözeti Tempefő bravúros történelmi tanulmánya, amely nem száraz történelmet, hanem izgalmas riport Budapest akkori életéről. Közvetlen közlérl, szinte szemtanuként éljük át a vértelen forradalom mámoros örút és mind-ami, ami utána következett, a szabadságharc leveréség. A pompás könyvet, amely a Griff-könyvkiadó kiadásában jelent meg, számos egykori metszet és rajz díszíti. Elismerésünket küldjük az íróknak, aki munkájával közelebb hozta hozzánk a majd száz év előtti történelmi idők hétköznapját.

Háztartás

Velőleves. A velőt megfőzzük és áttörjük. Kevés rántást készítenk zöldpetrezselyemmel, csontlével feleresztjük és a velőt belelestezzük. Egy tojásból reszelt tésztát készítenk és a fővő levesbe befőzzük.

Kirántott burgonya. Középnagyságú burgonyát megfőzünk, meghámozunk, ha kihült, alul és felül vágunk le belőle, hogy megálljon a talban. Azután vágjuk ki a közepét, vigyázva, hogy el ne törjön. Mártsuk be felvert tojásba, zsemlyemorzsa és süssük ki forró zsírban. Készítsünk töltelékét sült húsból és töltsük meg vele a burgonyákat. Melegen tálaljuk.

Citrommártás. Készítsünk sárga rántást, adjunk bele vágott vöröshagymát, hagyjuk kissé megbarnulni, öntsük föl hűsével, finomra vágott citromhéjjal ízesítsük, forraljuk fel, savanyítsuk citromlével. Két kanál tejfőlt, kevés sőt adjunk bele és tálaljuk.

Salonnás káposzta. Vágjunk fel kokcára egy darab salonnát és pirítsuk meg. Egy fej káposztát finom szálakra vágunk, beszózzuk és a salonnához adjuk, megborsoljuk, kevés ecettel savanyítjuk, puhára pároljuk. Tálaláskor tejfőllel leöntjük.

Felsőszület. 1 kiló felsőszületet jól verjünk ki, hogy porhanyós legyen, szózzuk és tüzeljük kevés salonnával, lábasba téve. 2 hagymát apróra vágva és kevés ecetet, egypár borszemetet s 4 deci vizet adunk hozzá, hagyjuk jól párolni, míg megpuhul és szép sárga színű lesz, azután szedjük le a zsírt, öntsük le a 4 deci tejfőllel és még keveset forraljuk. Igen ízletes.

Borjúszeget zöldborsóval töltve. A szeget töltéshez elkészítjük, közben zöldborsót, spárgát apró darabokra vágva, petrezselyemzöldjével, vajban vagy zsírban megpárolunk, egy áztatott zsemlyével, sóval, borsal ízesítjük. Ha kihült, 1 egész tojást, 1 sárgáját jól hozzákavarunk, a húst megtöltjük és pirosra sütjük.

Borjútökány. 1 kiló borjűhúst (bármely részét) apró darabkákra vágunk. Tegyük lábasba egy evőkanál zsírt, ha forró, a megmosott borjűhúst adjuk bele, szózzuk meg, lefődjük és többször kavargassuk. Ha a leve elfőtt, tegyük bele 3—4 nagy fej, vékonyra vágott vöröshagymát. Mikor a hús a hagymával együtt pirulni kezd, vegyük le és tálaljuk fel. A tokány csak úgy jó, ha alig kezd a hús pirulni, inkább világos legyen, mint piros.

TÉSZTARECEPTEK

Pesti koch. 3 zsemlyét borban áztatunk. 2 kanál írósvajot elkavarunk 6 tojás sárgájával, cukrot, fahéjat, fízlés szerint tegyük bele, jól kicsavart és szitán áttört zsemlyéket. Ha jól elkavartuk, adjuk bele a tojásfehérjék kemény habját. Formába öntjük és egy nagyobb, forró vízzel telt lábasba állítjuk, letakarva sütőbe tesszük, míg megkeményedik. Borítsuk tálra és párolt cseresznyével tálaljuk.

Élesztős rétes. 1 kanál írósvajot 6 tojás sárgájával jól elkavarunk, adjuk bele 4 dkg tejben áztatott élesztőt kevés cukorral, azután negyed liter langyos tejet, 2 kanál cukrot, kevés sőt és annyi lisztet, hogy rétes-kemény-ségű legyen. Jól eldolgozzuk és meleg helyen kelni hagyjuk. Ha megkelt, nyújtuk ki kés-fok vékonyra, hintsük meg finomra tört dióval, mandulával vagy mogyoróval, mazsolá-

val, cukorral, reszelt citromhéjjal, locsoljuk meg olvasztott zsírral vagy vajjal, sodorjuk össze, tegyük tepsibe és újból kelesztjük. Tojással megkenjük, mandulával meghintjük, szép sárgára sütjük. Keskeny darabokra vágjuk.

Tiroli kenyér. 14 dkg darált mogyorót, 14 dkg cukrot, 3 egész tojást jól elkavarunk, keverünk közé 5 evőkanál morzsát, reszelt citromhéjat, kevés fahéjat, székfűszeget. Kikent gerincformában süljük. Ha kihült, vékony szeletekre vágjuk.

Türogombóc. Nagy tányér friss, édes tehéntúrót tegyük mély tába, egy kávéskanálnyival sóval gyúrjuk annyira össze, hogy ne legyen darabos. Adjunk hozzá 1 kanál zsírt, 3 egész tojást és annyi vizet, amennyi 2 üres tojás héjába belefér. Összekeverjük és annyi szitált morzsát kavarunk bele, hogy kissé keményebb tésztát kapjunk. Gombócokat formálunk és 10—15 percig főzzük. Vajban pirított morzsával hintjük meg.

Burgonyalángos. Deszkára tegyük fél kiló lisztet, adjunk hozzá egy kis tányér főtt, reszelt burgonyát, sőt. Jól gyúrjuk össze. Kis cipókat formálunk és kinyújtjuk tányérnagyságú lepényekké. A lepényeket kenjük be zsírral, sodorjuk össze és újra nyújtjuk el késfoknyi vastagra. Palacsintasütőben, kevés, forró zsírban süssük meg mindkét oldalról szép pirosra. Rögton tálaljuk, mert frissen ízletes.

Ánizkenyér. 6 kanál porcukrot 6 tojás sárgájával elkavarunk, adjuk hozzá 6 kanál lisztet és fél kávéskanál ánizmagot, utoljára a tojás habját. Tepsit kikenünk, a tésztát beöntjük és lassan sütjük. Ha megült, a tepsiből kivesszük és vágjuk 2 ujjnyi széles és 1 ujjnyi hosszú darabokra, tegyük újból tepsi-be, kissé pirítsuk meg. Ez a tészta sokáig eláll.

Meggypudding. 14 deka vajot 14 deka porcukorral, 4 tojás sárgájával habosra kavarunk, hozzáadjuk 7 deka morzsát kevés vajban piritva, egy citrom héját, késhegynyi fahéjat és 40 deka magolt meggyet. Végül a 4 tojás fehérjének felvert habját kavarjuk könnyedén közé. Kikent formába téve, egy óráig gőzben főzzük.

Cseresznye-pudding. 6 tojás sárgáját 12 dkg porcukorral habosra keverünk, 12 dkg tisztított mandulát, 4 dkg zsemlyemorzsat, negyed kg kimagozott cseresznyét a kikevert tojás-sárgájához adjuk, majd a 6 tojás keményre felvert habját keverjük hozzá. Vajjal kikent puddingformába öntjük, légmentesen lezárjuk a formát és gőzben egy óráig kelesztjük főzzük. Karamell-mártást készítenk mellé.

B E F Ő Z É S

Eper eukorban. A kiválogatott, nagyszemű, érett, de nem túl puha epret megmossuk, szárait óvatosan leszedjük, szitára tesszük, hogy a víz lecsurogjon róla. A megszikkadt epreket tálban lerakjuk, soronként porcukorral vastagon meghintjük. (Egy kiló gyümölcshez 60 dkg cukrot veszünk.) A tálat egy tiszta ruhával lejtjük, másnapig állni hagyjuk, hogy a cukor teljesen felolvadjon. Másnap a cukros levet leöntjük és felforraljuk. Forrás közben a keletkező habot szűrőkanállal leszedjük és a forró sziruppal leforraljuk a tálban maradt epret. Másnapig letakarva állni hagyjuk, majd ismét leszűrjük a szirupot és újra felforralva visszaöntjük az eperre. Ezt az eljárást háromszor megismételjük. A harmadszori forralás után a szirup már egész vastag. Ezután üvegekbe rakjuk a gyümölcsöt, légmentesen leköve 25—30 percig gőzben főzzük.

Egres-jam. A megtisztított érett egrest megmossuk, lemérjük és minden kiló gyümölcs-höz 50 dkg cukrot veszünk. A eukorból nagyon sűrű szirupot főzünk, beletesszük az egrest és dzsem-sűrűségűre főzzük be. Üvegekbe töltsük, de csak másnap kötözzük le az üvegeket.

Egres, mártásnak eltéve. A megtisztított, megmosott egrest üvegekbe rakjuk úgy, hogy az üvegek csak háromnegyedrészig teljenek meg. Minden üveghöz 5 dkg cukrot számítva szirupot főzünk. Az üvegeket feltöltjük a sziruppal, tetejükre késhegynyi szalicilt teszünk, leköttözzük és gőzben 20 percig főzzük.

É T R E N D

1942 JÚNIUS 21-éig 1942 JÚNIUS 30-ig

- VASÁRNP. Ebéd:** zöldségleves, libasült, újbúrgonya, cseresznyéslepény. **Vasora:** töltött tojás, liptói, reték.
- HÉTFŐ. Ebéd:** cederkrémleves, ludaskása, kelt kifli. **Vasora:** burgonyalángos.
- KEDD. Ebéd:** spárgaleves, türósgombóc. **Vasora:** kirántott kalarabé tükörtojással, fejszalata.
- SZERDA. Ebéd:** zöldborsóleves, velős palacsinta, eper. **Vasora:** gombástojás, fejszalata.
- CSÜTÖRTÖK. Ebéd:** gulyásleves, cseresznyéslepény. **Vasora:** virsli tormával, sajt, reték.
- PÉNTEK. Ebéd:** gombaleves, cseresznyés-gombóc. **Vasora:** töltött hal, burgonyasaláta.
- SZOMBAT. Ebéd:** húseves, fűrés, egresmártás. **Vasora:** rakott karfiol spaghetivel, gyümölcs.
- VASÁRNP. Ebéd:** raguleves, rántott csirke, kalarabéfoztelek, linzerszet. **Vasora:** párizsi, vajjaskenyér, reték, gyümölcs.
- HÉTFŐ. Ebéd:** spárgaleves, párolt felsál, keltfőlék, cseresznyéslepény. **Vasora:** gombáskroket, fejszalata.
- KEDD. Ebéd:** leves burgonyagaluskával, darame-telt. **Vasora:** parajtaszkák, gyümölcs.

Garantol

hozzátartozik minden háztartáshoz! Az okos háziasszony hosszú évek óta értékeli a tojás eltartásának ezt a módját, mert jól tudja, hogy a Garantol milyen tökéletesen eltartja a tojást.

egy évnél tovább konzerválja a tojást!

és ami fontos: a tojás bármikor kivehető vagy berakható.

Beszerezési forrásokról felvilágosítást ad: Stessel Nándor és Társa, Budapest, IV., Városház-utca 1.

Szerkesztői üzenetek

Egy remegőszívű, kedves kis „katona-menyasszony” köszönősorait juttatta el hozzánk a „Katona-menyasszony” cikkünkért. Ez a levél a szeretet és a szerelem himnusza, ez erősíti és acélozza meg a hősök lelkét. Itt juttatjuk el egy katona-völégényhez s vele a magunk velükérvő szeretetét:

Igen tisztelt Főszerkesztő Úr! Engedje meg, hogy pár szóval megköszönjem azokat a kedves, megható sorokat, amik lapjában megjelentek rólunk, katona-menyasszonyokról. Sajnos, nem tudom leírni azt, amit éreztem, amikor elolvastam, mert én csak gyönyörködni tudok az írásokban, — gyönyörködtem benne. — Völégényem három hónapja kinn van a fronton. Őt évi hosszú várakozás után e hónap végére terveztek az esküvőt. Nagyon nehéz volt ez az őt év, sok akadály gördült elének, de küzdeni akartunk és akarunk a boldogságunkért. De a szerelem mindent legyőzött, aggodalmat, félelmet és most úgy érzem, a völégényemmel lehetek tökéletesen boldog. Az a tudat adott mindig erőt, hogy megsegít bennünket a jó Isten és mi is boldogok leszünk, mert úgy érzem, ha két ember olyan nagyon szereti egymást, mint mi, azok meg is érdemlik. Most csak azért imádkozom, hogy egészségesen visszaéjjön a völégényem és béke legyen, — béke: örökké. Napugaras legyen az édes kis otthonunk, szorosán fogjuk — jóban-rosszban — egymás kezét és solta, soha ne engedjük el. Amikor elolvastam Főszerkesztő Úr kedves sorait, erőt öntött belém s hiszem, hogy az én boldogságomat is meghozza.

Nagyon köszönöm az összes katona-menyasszonyok nevében Főszerkesztő Úrnak, hogy a mai, gondokkal teli időkben ilyen meleg szeretettel köszöntött bennünket. Nagyon hálásak vagyunk érte. Kérjük a jó Isten, hogy még számos éven át erősítse írásaival a járadt emberi szívüket és lelkeket.

Szeretettel köszönti
egy «katona menyasszony»

Keressünk gyógyulást! Ádást és szórakozást a korszerűen kiépített, kiváló gyógyhatású

PARÁD

fürdőben. Idény május 14-től szeptember 30-ig. Főidény július 1-től szeptember 1-ig. Árzen, vasas, tómsós és szénsavas fürdők. Modern vízgőyintézet. Ivóvíz, Hezvi strand. Modern berendezésű, folyóvízes 300 szoba, 126 hold park. Diétás ellátás. Kitűnő konyha. Telefon: Parád 1.

Gyergyóban születtem. Magasozás érzések fénye ragyogja be az élet kivételes követelményeihez méltón végzett feladataikat. A nagy küzdelem egymásért lélegzetelállító fenségek. Két egész ember példát mutató magatartása, amely egy szent kötelesség törvényei szerint igazodik: mindig felemelő érzésekkel tölt el. A közvetlen és lenyűgözőn tiszta szavak mögött nemes portréjuk rajzolódik ki, megkapó

részleteket elevenít meg s minden érzésében egyszerűen, önként adóva. Alig sejteti a hűség, kiartás, összefogás, becsület, áldozat vállalását, de minden gondolatuk ezeknek szolgálatában áll. A szeretet mámorában észre se veszik, hogy egy kibontakozó nagy szerelem jut el a beteljesedéshez. Elámunk a lélek megható szerénységén, ezen a hangtalan szépségen, aminek minden egyes jeleneit keretbe szeretnők foglalni. S eljuttatni valakinek, aki nemrég fordult hozzánk kérdéssel, mivel szülei nem akarnak beleegyezni, hogy «paraszt szülők» fiához menjen feleségül. Minden okos tanácsnál meggyőzőbb erejűnek véljük az Ön levelével megerősíteni őt elhatározásában. Kettős célt szolgálunk vele: magunknak kedves emlék, egy kislánynak bátorítás, az elfogult szülőknek új jövőt jelző útmutatás. „Egy tanító kislánynak” külön hívjuk fel a figyelmét az alábbi levélre:

„Mélyen tisztelt Főszerkesztő Úr! A szavak néha színtelenek és kopottak, hiába akarjuk őket ünnepi ruhába öltöztetni, árván bandukolnak elő a toll alól. Így vagyok most én is. Igyekeznék minden betűt úgy állítani egymás mellé, hogy valami szép, zengzengés közzé bontakozzék ki, ám nem sikerül. Ön azonban minden betűt és sorot túl is, megérti üzenetemet. Az Alföldről kerültünk egy évvel ezelőtt a fővárosba. Innen gondolok most vissza eddigi életemre. Végtelen szeretettel és hálaudal egy egyszerű szüleimre, akik tanítottak, s tanító oklevelet adtak a kezembe, mellyel elindultam egy kis faluba kenyeret keresni. Ott találkoztam szeretett, drága férjemmel, aki szintén egyszerű parasztzölök gyermeke. Vele együtt járjuk már tíz éve az élet útját. Havi nyolcvan pengős fizetéssel kezdtük megépíteni a fészkünket, s sok boldog és nehéz nap után elérte az uram az ügyvédi diplomát. Annyi sok vágyakozás után most engedhettem meg magamnak, hogy előfizetője legyek az Ön lapjának, s ezzel kifogyhatatlan lelki táplálékot. Minden szót elvették már tőlem azok, akik nap-nap után küldik Önök hálás köszönetüket. En arra kérem Főszerkesztő Úr, a szavamon túl érezze meg őszinte szeretetemet. Mint gyermek a szülői hához, olyan érzéssel küldöm a levelem. Nem tudok betűk nélkül élni! És sokszor, ha az Ön sorait olvasom, úgy szívom magamba a belőle áradó erőt, mint szomjas föld a harmatot. Isten áldását kérem Önre Főszerkesztő Úr, és minden magvot munkájára!

Főszerkesztő Úr! Tudom, megérti, hogy néha kiesordul a szív! Jóságos szeretetével elfogadja, amit küldeni tudok, nagybecsűléssel és hálaudal. Az itt küldött versek annak az ajándéknak gyümölcsei, amit az Isten minden egyéb áldással tud adott. Ez az ajándék, ami bennem él, rávelt fényét a dolgokra, mindenre körülöttem, s kitölti az életemet. Talán csak nekem értékek, de a szeretet, amivel küldöm. Ön előtt is megszépíti őket! A jó Isten gazdag áldását kérem Főszerkesztő Úrra, hogy továbbra is oszlogathassa nemes lelkének kincseit.”

A versek a legnemesebb hazafias érzések szímfóniája. Felemelik a lelket. Jellegzetesen,

MEGJELENT

kizárólag a «MAGYAR NŐK LAPJA» előfizetői részére a már bejelentett és ismertett

KORSZERŰ RECEPTKÖNYV

Örömmel nyújtjuk át hűséges előfizetőinknek ezt a rendkívül értékes és tartalmas receptkönyvet, amely megoldja háziasszonyaink mindenkori főzési gondját.

600 kitűnő, kipróbált receptet tartalmazó könyv ára

előfizetőinknek 80 fillér

E filléres árért azonban csak úgy adhatjuk, ha előfizetőink a negyedévi P 6.60 előfizetési díjat a könyv árával együtt beküldik.

A KORSZERŰ RECEPTKÖNYV eddigi nagy sikerére való tekintettel is ajánlatos mielőbb megszerezni.

szemléltetően, színesen állítja elének a gondolatában lejátszódó eseményeket. Különösen ott, ahol a lélek mélyén lobogó hazafias érzés, jószág és szeretetvágy vezet a tollat. A legértékesebb emberi dokumentumok, egy tehetséges ember szomjas önművelés. Verselési tehetség alakulójában, formakészítése még nem győzte le az összes akadályokat. Szükség van erőteljesebb eszislásra. Az Ön számára a versírás ne legyen csak unaloműzés, hanem magasabb fejlődés. Leveléért sok-sok köszönet!

Napozunk óvatosan! Gondoljunk arra, hogy a napfény erősen kiszárítja az arcot. A Horomcih B. krém nemcsak pótolja a bőr szükséges tápanyagait, hanem bő olajtartalmával a gyors és egyetlen lebarnulást is biztosítja. Száraz arcbőrűeknek napozásnál nélkülözhetetlen.

O. IBOLYA. Bizunk benne, hogy álmai valóra válnak! Igéretünkről nem feledkeztünk meg. Várjuk értesítését. Változatlan szeretettel kísérjük élete fordulatát s örülni fogunk, ha az újabb fejleményekről is beszámol. Köszönjük szeretetét és kedves levelét.

Golgotavirág. Nagyon kedves levelét szeretettel olvastuk és szívből köszönjük nagy bizalmat. Előbb meg kellett küzdjünk az árvaság fájdalom súlyával, most pedig önnönmagával: legbensőbb énjével, a szerelemre vágyó nővel is. Átérezzük, hogy mily nagy megrázkódtatást jelentett csalódása. Önfelelődoző szeretele nem talált hasonló értékelésre. Helyesen érzi a nő hivatását, akit sokkal mélyebb-ről fakadó erők kormányoznak, minthogy ezek ellen az erők ellen küzdhetne. A balsikerű szerelem meggyőzheti arról, hogy idejében történt útjuk elválása, a férfira erősebb hatással volt a birtok, mint a szerelem. Rejtett bánatát azonban csak velünk érezteti, mert büszkébb, hogy szomorúsága kiterjedésével kibeszélte magát. A férfit talán még jobban elkápráztatja a vagyon, mint a nőt s a szerelemben való megalkuvás lelkileg mélyebben nem érinti, ezért meg könnyebben bele az ilyen érdekhátságba. Hogy a va-

VITACIT
rögtön segít!

Mitesszeres, tágpórusú, pattanásra hajlamos arcnak áldás a VITACIT arcpakolás, készlet P 6.72.

Száraz, érzékeny, hűzódó, időelőlt rancosodó arcnak áldás a VITACIT bőrtápláló-krém, téglly P 6.65.

Szaküzletekben is kapható. Postán «Arcpálósi Tanácsadó»-val küldi: **LORÁND KOSMETIKA, Mussolini-tér 3. Á név garancia!**

A hirdetésre pótlólag az árakban befordítottunk

CHINOSOL

öblítő tabletták a napi szájpótláshoz. Kellemes formája a fertőzés elleni védekezésnek náthaláznál, vagy más meghűlés betegségnél. Fertőtleníti, nem illatosított. Kapható gyógyszerárakban, drogériákban.

gyon nem boldogít, azt ő is tapasztalni fogja és ki tudja, hol keres kárpótlást. Zárja le Ön is életének ezt a csalódással végződő fejezetét. Az Ön korában nem lehet aggodalmaskodva nézni a jövő elé. Jogosult reménység-elvárhatja szeretet után vágyakozó szíve óhajának teljesedését. Küzdje le a kissé melanholikus hajlamát és jókedvében, vidáman, a többi lányokhoz hasonló élenkelleglyen vegyen részt a társasági életben. Tegye félre úljából a félszegséget, mert semmi oka sincs, hogy kevesebbnek érezze magát másoknál. Túlságos érzékenységre vall a fiatalságával ellentétben magábanmelyedése, de ennek is a lelki-megrázkódtatásban kereshető az oka, ami el fog múlni, ha felszabadul a hatása alól. Kérjük, ne csüggedjen. Elvezze fogadott szülei körében a szeretet melegségét és viszonzozza Ön is gyermekii hálás szívvel. A jó lsten szülei helyett adta Önnek őket és Önt nekik, hogy szeretettel gazdagítsák egymás életét Mindig szeretettel válaszolunk levelére.

Fej-

és deréktájás, idegesség, emelygés, tisztátalan teint gyakran csak az emésztési zavaroknak következménye. Ilyenkor is kell a **DARMOL**

N. Jolika. Édes nosztalgia csendül ki elbeszélésből. Erdő, rét, egyszerű érzések. Melanholikus vágygal sóhaját ezek felé s akkor adja legmélyebb hangjait, amikor a szerelemlről ír. Ez a munka azonban nem prezentál írói nivót és értéket.

A BALATONKÉPVELŐ T. OLVASÓINK szíves figyelmét felhívjuk **BORSI DARÁZS JÓZSEF** szerkesztésében megjelenő antológiára, a

„BALATONI HANGOK”-ra

melyben több neves írónk, költők is szerepelni fog. A szerkesztőbizottság címe: **BUDAPEST, II. KER., CSALOGÁNY-UTCA 34., FSZT. 3.**

SZENVEDŐ LÉLEK. Ne gyötörje magát, kedves Barátom, hanem siessen és vigye keresztül szándékát. Nem mai időkhez méltó szülei tiltakozása az Ön házassága ellen. Hála Istennek vége annak az időnek, amikor magyar és magyar között különbség volt. Ma csak becsületes, dolgos és szorgalmas magyarok vannak, akik akkor méltók egymáshoz, ha szeretettel megbecsülik a másikat, akár szegény, akár gazdag. Gazdag a szegényt, szegény a gazdagot. Különbön ajánlom, nézzék meg a „Dr. Kovács István” című magyar filmet. Most látjuk, mennyire szük-

ség van az ilyen felvilágosító filmekre, mert még mindig nem találjuk meg egymás kezét, még mindig vannak, akik elhúzódnak és elhítetik magukkal, hogy különbek a másiktól, aki „paraszt”, mert földet művel, ami épp olyan értékes, mint az a munka, amit az íróasztalnál végez valaki. Ön magának választ feleséget, ebben az elhatározásban még szülei se akadályozhatják meg. Ajánlom, hogy szüleivel nézzék meg az említett filmet, azután hiszem, megváltozik az ő véleményük is és örömmel fogadják menyükkül azt a kislányt, akit Ön szeret és éppen ezért méltónak talál magához, de azért is, mert igazi feleség, jó anya és szorgalmas, becsületes, tiszta asszony erőncit hordozza magában. Ezek előtt az értékek előtt még az olyan elfogult embereknek is meg kell hajolni, mint amilyenek az Ön régimódi kedves szülei. Szeretetre, egymás megbecsülésére kell nevelni az embereket. Ez az alapja a felvilágosított emberiség haladásának, amiből kiteljesedik a lelki nemesség, anyagi jólét és az öröm. Ha harc árán, de ne mondjon le a nemes intenciójú elhatározásáról. A férfinek — ha szükséges — tudni kell küzdeni a boldogságáért. Sajnálatos, hogy a szüleivel szemben sem engedhet, de másképp nem boldogul. Előhaladását egyáltalán nem gátolja ez a házasság. Ilyen aggodalmakkal ne terhelje magát. Vállalja büszkén és ne szégyenkezve, hogy „paraszt” leányt akar feleségül venni, aki méltó választására. Sok szerencsét és boldogságot kívánunk Önnek s annak örül-nénk, ha mentől többen követnék Önt ezen a szép úton.

„Nézzük, mit tud ez a krémcsoda” — mondta egyik nagyon divatos színésznőnk és megpróbálta a Hormocitih B.-t. Azóta egyik legjellegesebb propagálója ennek a speciális krémnek, amely valóságos áldás a száraz bőrnek.

Két arckép. Kétélű fegyver ez, amely már sokszor fordult vissza és ejtett sebet azon, aki élt vele. Olyan feltűnően kellene csí-nálnia, hogy nemesak a férje venné észre, ha-nem mások is, akiknek pedig nem volna tanácsos tudniok róla, mert az előzményekbe nincsenek beavatva. Férje — hiszen ismeri — a családi körben kevés beszédű, hallgatag természetű. Önnek az tűnt fel, hogy társaságban élenkelb és szívesen foglalkozik böl-gyekkel is, míg otthon Önre hagyja a szóra-koztatás szerepét. Asszonyom, higye el, a férje nagyon jól érzi magát otthon és akkor sem unatkozik, ha Ön is hallgat. Neki a hallgatás a hivatali munkája után pihenést jelent, s ha a társaságban más, az egyben kötelesség is, az úriember kötelessége. Mit szólna Ön, ha férje elvonulna egy sarokba és nem törődne senkivel? Ön volna az, aki figyelmeztetné és nem engedné, hogy udvariatlan magatartást tanúsítson, mert ezzel vonná magára a figyelmet. A túl udvarias férjekről általában az a vélemény — tisztelet a kivételeknek, — hogy valami gyanús dolog van a fülük mögött, amit úgy vélnek eltitkolni, hogy túntetően figyelmesek és udvariasak a feleségükkel. Elhalmozzák minden alkalmakra drága ajándékokkal, nem felejtik el a kezesőket se és a feleségük mégis

Minden idényben

meglepetést jelent a VENUS fürdőtrikó, érdekes mintázással és újszerű formájával. Egvébként pedig elsőrangú minőség és tökéletes fekvés jellemzik a VENUS fürdőtrikót.

A kiváló minőség bizonyítéka: az Eulan által biztosított moymentesség és a gyors száradás, amelyet az Impregol biztosít.

Venus

Venus-Werke,
Wirkerei & Strickerer A. G.,
Chemnitz Sa.

mindent megtud róluk, de ezek is úgynevezett „okos” asszonyok, akik behűnyják a fél-szemüket, a másikkal pedig lesik az ajándékokat. Ne akarjon Ön ezek közé tartozni. Elégedjek meg azzal, hogy a férje jól érzi magát otthonában. Nem hiszlekedik, nem olyan „eszményien” kitűnő férj, mert Ön az első időben nem is akarta, hogy más le-

Külföldi,
tiszta,
gyapjú

fürdőtrikók

nagy választékban

KOSSUTH L. U. 9

Nagykovácsy

ÜZLETHÁZBAN

Minden gyermek

ál ma, v á g y a k

Elsőrendű ellátás, kerti úszómedence melegvízű szolgáltatással. Tornaszerek, homokstrand.

Orvosi és nevelői felügyelet. Csak egészséges gyermekeknek!

XII., Bűrök-utca 27.

Telefon: 166-663.

Kérjen prospektust!

Mártonhegyi Gyermekeküldő

gyen, meg volt vele elégedve, fel se tűnt, hogy ilyen zárkózott és kevés beszédű. Talán Ön unatkozik és erőnek erejével búslunivalót keres. Eszébe se jusson addig semmiféle kombináció, míg a férje ilyen othomlító medve. Ne is kívánja, hogy másképpen legyen. Lehet, hogy kissé elkényeztetette és elkényelmeskedett ökelme, szereti az otthon cseméjelenen puhaságát, lustaságában elnyújtózik benne és élvezi, ha u.n. is beszél rajongással róla, az Ön szeretetét, ami nélkül — higgye el — élni sem tudna s nagyon boldogtalan volna, ha ez az együttes harmónia hiányozna az életéből. Vannak ilyen hétkés természetek is, akik ilyen miljöben érzik jól magukat. Mulassa csak ki szeretetét iránta. Ne söröljön vele. Ha sokáig elküldözik a napfényt és meleget, kedvünk nyílik meg, nem bírjuk a lelki depressziót és elme-gyünk oda ahol megtaláljuk. Ne akarja az urát féltékenyíteni, mert akkor lenne baj igazán, ha erre sor kerülne. Dédelgesse Ön csak őt és legyen szép, de mindig csak az ura kedvéért.

A MAGYAR NŐK LAPJA 1941. évi teljes évfolyamának szép, finom, sötétzsinű bekötési táblája arany nyomással 3 pengő és 20 fillér portédij előzetes beküldése mellett kiadóhivatalunkban kapható.

Sok hölgynek feltűnt az utóbbi időben, hogy a barátja valahogy „más”, mint eddig volt; szebb, üdőbb, fiatalosabb! Asszonyom, ezek a barátai már az új Hormocith-püder hatásúak, mely a legszárazabb arcon is álom-szerű hatást.

A siker titka

EGYÉNI SZÉPSÉGÁPOLÁS.

FÖLDES NÉ „JUNÓ”

kozmetikai intézetében

IV., KÁROLY KIRÁLY-UT 24. SZÁM.

Vitaminos szépfőzések. Végleges szőrtelenítés. Díjtalan tanácsadás, levél útján is.

ÁGYTOLL olesón!

Tarkatoll 70 fillér, jobb 1.00, sz. vegyes fosztott 2.—, jobb 2.60, mégjobb 3.—, finom szürke 3.60. P. Fehéres fosztott libatoll 4.50, jobb fehér 5.50, mégjobb 6.50, kimondott jómódszór 7.50, pehelyest 9.— P-től szállít 5 kílós papírszácsomagolásban, hőmentve, utánvétel. — Tisztviselőknél 3 szálalék kedvezmény.

VARGA ANTAL ÁGYTOLLVÁLLALATA, KISKUNFELEGYHÁZA, Szent János-tér 6. sz.

Egyedül biztos hatású a

„DÉVA” szőrtelenítő krém

Kapható: «DÉVA» Surd, Somogy megye.

**LÁSZLÓ PEHELY
GYAPJU
VATTA
ALAPITVA
1898 • VIII. VAS UCCA 14**

Honka asszony. Szomorú és komoly dolgok ezek, amikből hiányzik az átélés dokumentuma. Nem mintha nem tudna együttérzeni

a kis elbeszélés szereplőivel s nem fűznék hozzájuk a szeretet ezer kötéleké, de mégis csak szemlélő, akinek a szív fogkönyge a szenvedés és öröm hangjaira, de ezeket az érzéseket nem közvetíti írói hangszere

KÉRJÜK KEDVES ELŐFIZETŐINKET, hogy választ váró leveleikhez minden esetben 20 filléres postabélyeget szíveskedjenek mellékelni.

Mössner
BUDAPEST, IV., VÁCI-U. 1.

blúz,
fehérenmú,
pongyola

APRÓHIRDETÉSEK

Ezen rovatban közzendő hirdetés szavanként 15 fillér. Vastagabb betűkkel szedett első szó díja 30 fillér. Jellegű hirdetésekre érkező levelek továbbítására a hirdetési díjjal egyidejűleg külön 1 pengő utalandó át. Állást kereső hirdetések szavanként 10 fillér. A hirdetés díja előre beküldendő.

Fizetővendéget fogadok: Steinmann, Martonvásár.

Zongorák, pianinók, világármárkás, legolcsóbban, részletre is, Fenyőné zongoratermés: Erzsébet-körút 26. Bézongorák ócsón. Telefon: 222-462.

Budaestre érkező úri személynek szép, kényelmes lakásban 2 pengőtől megszálít. Főjegyzőné. Orczy-út 40. I. emelet 10.

Zongorát vagy pianinót azonnal készpénzfizetéssel, sürgősen vennék. Telefon: 225-689. Zongoraterem.

Pestre érkező családok számára úri otthon nyújtok: Dornóné, IV., Ferenciek-tere 7. II. emelet 3. Telefon: 986-089.

Legmodernebb szabás-varrás, fehérneműszabászat. Mestertervező. „ELIT”-szalon, Erzsébet-körút 46.

Vidékieknek tiszta, szép szobák méltányosan: Hajdu Márta, Erzsébet-körút 27. I. emelet 3. Tel: 420-431.

Bundák legolcsóbban, alakítások jutányosan Kóky E. szűcsmesternél, Vilmos császár-út 10. Tel: 386-784.

Készpénzért vennék zongorát, pianinót, Erzsébet-körút huszonhat, Fenyőné. Telefon: 222-462.

Elzárószított ékszerait, ezüstjeit költségmentesen kiváltom és legmagasabb áron megveszem. Brilláns, aranyat, fogaranyat, ezüstöt legmagasabb áron veszek. Baross ékszerház, Grósz, Baross-utca 83. Telefonáljon: 140-969.

Figyelmébe ajánlok Rákóczi-út ötven Zongoratermet, Rengeteg zongora, pianó vásárolható legeskegyőbb részletre is. Olcsó tanulószongora.

Balatonzámárdában májustól kiadó, esetleg eladó emeletes, kertes villában 3 szoba, konyha, élszobák, 2 zárt-verandás, balkonos lakás. Az emeleti részen két szoba, balkon, zárt veranda különválasztható. Vízhez közel. Bővebb felvilágosítást ad: Bogárdy Antalné, Budapest, X., Simor-utca 13. I. 75., vagy telefonon: 42-66-12.

Budaestre érkezőknek „Úri otthon”, méltányosan, nyug. MÁV főintéző neje: Erzsébet-körút 2. III. emelet 19. Emke-kávéház. Telefon: 225-555.

Elemista, polárista, kereskedelmi tanuló instrálást vállalja esetleg több gyermek házi tanítását is keresik. isk. tanárjelölt, Miklós Borbála, VI., Jókai-utca 36. II. 17.

Elsőrendű szabású ruhákat, kosztümöket legszebb kivitelben készítő divatszalon méltányos árrétt készíti ruhákat, vidékre is. Kovács Mihályné, Budapest, VI., Teréz-körút 15. IV. emelet 35.

KÉT KÖNYV. 2 pengő. „Mit mond a keze? (Jelölés a tenyeréből) 1. rész. Lenormand. „A kártyavetés művésze” 1 pengő. Az összegek bélyegekben is beküldhetők. Magyar Könyvkiadó, Budapest, VIII., Kölcsey-utca 4.

Szemölcsök, hajszálok, szépségábrák garantált végleges eltávolítása. Kovács Kozmetikában, VI., Teréz-körút 1c. E hirdetés felmutatójának engedélyem.

Línoleum játékkal, gyöngyből készült virág készítését jutányosan tanítja Hajdu Eva, Erzsébet-körút 2. III. 19. Telefon: 225-555.

Mimóza világhírű grafológusnál analízis írásból és fényképről. Állandó címe: Pécs, Szent Vince-utca 50. Válaszbelég köldendő.

Német, francia, angol társalgás eltelenen nyaralási lehetőséget keres urasszony. Dunay, Attila-körút 19.

Érettségizett, lehetőleg szőke, nem kreol, mintegy 170 cm. magas, kb. 30 éves úriember keresek feleségnek. Leveleket «Szépség-műveltség» jellegre kiadónak kérek.

Kulturált nő vagyok, hasonló levelezési partnert keresek. Leveleket «Megerítés» jellegre kiadónak kérek.

Árva, intelligens leány elmenne gyermekek mellé házi-kisasszonynak, komornának, vagy egyéb megbízottnak. Cím: N. Margit, Új-Hatvan, Tompa-út 20.

Vidéki úri család elvállalja 6 éves, egészséges leánykát fizető vendégnek. Saját leánykájuk mellé akarnak gyermeket fogadnak el, akit sajátjukként gondoznának. Leveleket «Régi előfizető» jellegre kiadóhivatalnak kérek.

Négy középiskolát végzett, gépelt tudó fiatalasszony, aki kórházban iródban dolgozott, iródi munkát vállalna, esetleg úricsaládhoz gyermekek mellé is elmenne, vidékre vagy pusztára is, ahol családtagként tekintenek. Könnyűen házasunka végzettség is vállalja. Leveleket «Megbízható» jellegre kiadónak kérek.

Vidéki hajóslát, fűszerkereskedő, vendéglőscsalád házi leánya elhelyezkedne hosszú állami gyermekfelügyelőnél, ápolónál, ügyvéd, iródi, üzletvezetési praxissal, kereskedelmivel, Budapest-Esztergom környékén, Balatonlélén. Leveleket «Perfekt német» jellegre kiadónak kérek.

Perzsa-szönyegjavítás háznl is. Kopott perzsákat alkalmi áron újjászovom, garanciával. Steiner Józsefné, XI., Barázda-utca 4. I. 1. Telefon: 25-65-75.

Egyedülálló, lehetőleg vidéki, otthon kereső, 40-55 év közötti úriasszonyt keresek, kit családtagnak tekintünk, anyahelyettesnek. Jól főző és gyermekszerepet megkötünk. Német és zongoratanulást, előnyben. Államotok információk megjelölése mellett két kislány jellegre kiadónak kérek.

Gyermek mellé, esetleg kiszolgálólánynak elmennek. Fodor Margit, Kapuvár, Petőfi-u. 14.

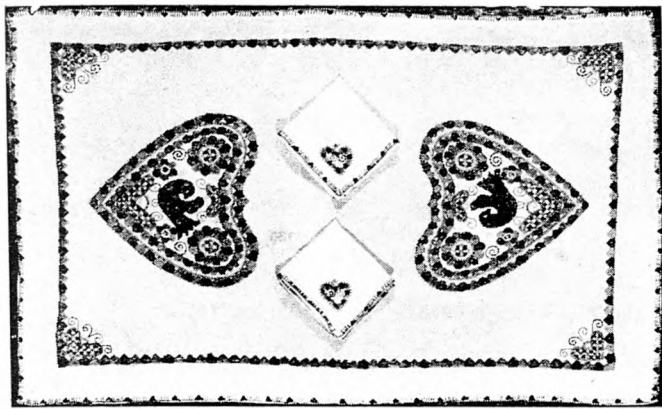
Két református, községben élő, érettségizett tisztviselő nősként. Válaszokat «Alföld» jellegre kiadóhivatalnak kérek.

Párizsban, Drecoll-égnél éveig vezető állásban volt szabás jutányosan vállalja előszörű női kabátok, kosztümök készítését. Hoffinger, Budapest, IV., ker., Keckenméri-u. 4.

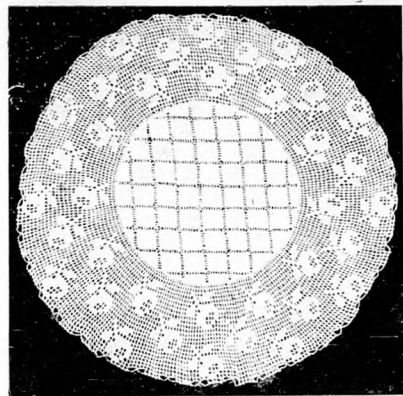
Felolós szerkesztő és kiadó: Papp Jenő.

Kéziratokat, kiséletek, fényképeket nem adunk vissza és nem örzünk meg. A lap cikkeinek és képeinek átvétele és közlése tilos. A hirdetések elhelyezésénél semmiféle külön kikötést nem fogadunk el. A Magyar Nők Lapját nyomta a Hungária Hírlapnyomda R.-T., Budapest, V., Vilmos császár-út 34. szám. 7776.42.

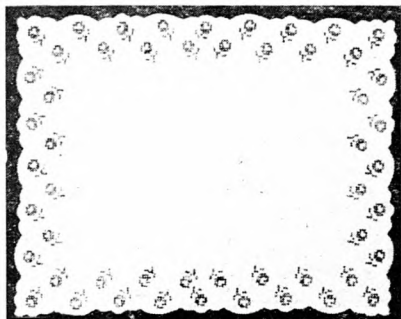
Felolós: vitéz Bánó Lehel igazgató.

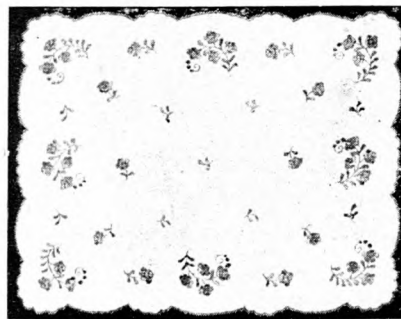
Zsúrkocsi takaró 2 drb szalvétával. Fehér lenvászonra előrajzolva, buszaki, sárközi, matyó, vagy úrihímzéses mintával, a terítő 50×70 cm méretben 2 szalvétával, hímzéséhez színtartó fonállal együtt P 13.50. Megrendelhető a Muskátli Kézimunkaboltban, Budapest, IV. kerület, Régi posta-utca 12. és Szeged, Kárász-utca 3. Teljesen készen bármelyik mintával P 23.50. Az előrajzolt kézimunka rendelésnél a vásárlási könyv előzetes beküldését kérjük 28 filléres levélben.

Horgoltszélű, aszúrozott vitrinterítő. 22 cm átmérőjű, szép munkával készítve, fehér színben P 3.50. Megrendelhető a Muskátli Kézimunkaboltban, Budapest, IV., Régi posta-utca 12. és Szeged, Kárász-utca 3.

Keresztöltéses rózsás tálcaterítő. Vékonyszálú fél-lenvászonra előrajzolva, megkezdve, a hímzéséhez szükséges színtartó fonállal együtt P 4.80. Megrendelhető más méretben is a Muskátli Kézimunkaboltban, Budapest, IV., Régi posta-utca 12. és Szeged, Kárász-utca 3. sz. Rendelésnél a vásárlási könyv szíves beküldését kérjük.

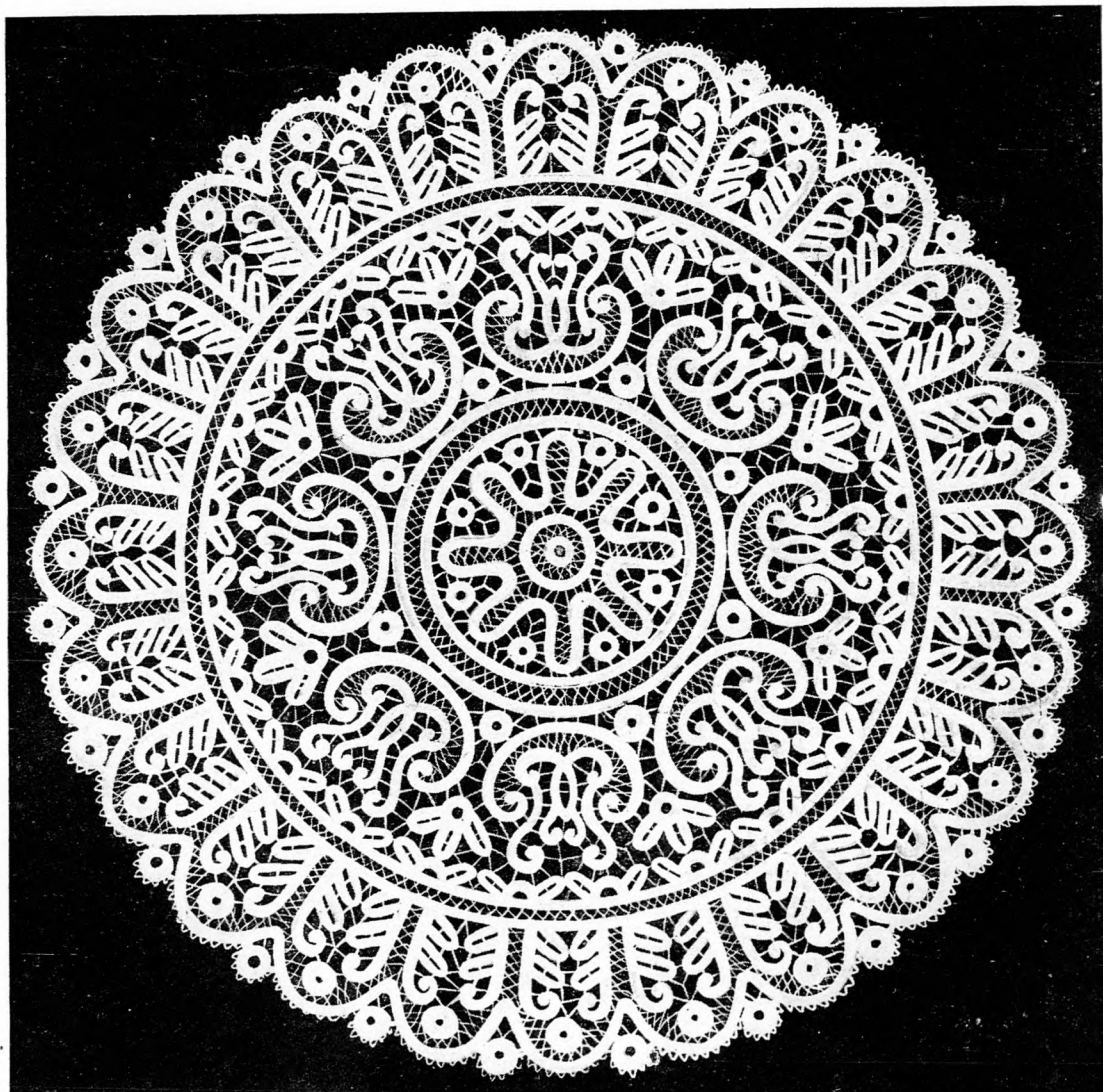
Színes hímzéssel díszített tálcakendő. 40×50 cm méretben, vékonyszálú fél-lenvászonra előrajzolva, megkezdve, a kidolgozásához szükséges színtartó fonállal együtt P 4.80. Megrendelhető más méretben is a Muskátli Kézimunkaboltban, Budapest, IV., Régi posta-utca 12. és Szeged, Kárász-utca 3. Rendelésnél a vásárlási könyv előzetes szíves beküldését kérjük.

foto
KIS PÁL

Divatos táska és öv. Minden ruha szép kiegészítő része. Heveder anyagból színes kézi hímzéssel díszítve zöld, piros, barna, fekete és búzakék színben. A táska hosszú kantárral és övvel együtt P 11.—. Ugyanez rövid kantárral, övvel együtt P 10.—. Megrendelhető a Muskátli Kézimunkaboltban, Budapest, IV. kerület, Régi posta-utca 12. szám és Szeged, Kárász-u. 3. Pénz küldésénél 40 f. csomagolási díj küldendő.

MAGYAR NŐK LAPJA

Csipke asztalterítő. Mérete 130×130 cm. A vászonra előrajzolt minta P 15.— Készítéséhez műselyem perle ekrü színben 8-as vastagságban kb. 20 matring szükséges, matringonként P 2.21. Készíthetjük 30-as ekrü cérnából is, melyből 1 orsó P 1.92, ebből kb. 25 orsó elegendő. A terítő rajza megrendelhető más méretben is, melyre külön árajánlatot 20 fillér válaszbélyeg beküldése ellenében küld a Muskáti Kézimunkabolt, Bp., Régiposta-u. 12. és Szeged, Kárász-u. 3